

DÜŞ GÜNLÜĞÜ

2017

ROTA KOLEJİ KÜLTÜR YAYINLARI

İmtiyaz Sahibi:

Kadir AÇIKBAŞLAR
Genel Müdür
(Kurucu Temsilcisi)

Yazı İşleri Müdürü ve Editör:

Gülşah SOLAKOĞLU YAYA

Grafik Uygulama:

Muhammed AZAK
Deniz KARAYALI

Reklam ve Halkla İlişkiler:

Dilek OZAN

1. Baskı

Mart 2017

Genel Yayın Numarası: 20

İletişim Bilgileri:

Gazi Mah. Yarbay Refik Cesur Cad. No: 32 Gaziemir - İZMİR

Tel: (0232) 220 26 26 - Faks: (0232) 220 26 29

E-mail: info@rotakoleji.com - www.rotakoleji.com

Baskı:

BASSARAY MATBAASI
Sanat Cad. No: 1/5 Çamdibi/İZMİR
Tel: (0232) 457 71 48

VAR OLMAK EDEBİYATLA MÜMKÜN

Yaşam denen uzun yolda bulunma nedenlerimizi sorgularız bazı zamanlar. Kimim ben, neden buradayım, neden ben gibi sorular takılır aklımıza yüreğe takılan çengelli iğne misali ama insanoğlu, cevapları aramak bir yana sorma cesaretini bile gösteremez. Bu engebeli, uzun yolda düşünmemiz gereken o kadar çok şey vardır ki. Duymayı, sevmeyi, hoşgörmeyi unuttuğumuz anları toptasak koca bir ömür eder. Bu yaşamsızlığın içinde tutunabileceğimiz en güvenli yoldur belki de edebiyat.

Edebiyat, akıp giden zamanı yakalamaya çalışan insanoğlunun çaresizliğinin en güvenli limanıdır. Her gün biraz daha tozlanan dünyayı temizlemek içinse öncelikle yüreklerin, zihinlerin tozunu almak gerekir. Onca gürültünün, kalabalığın, kirliliğin içinde edebiyattır bizlere temizlenmenin yolunu gösteren. Var olma savaşını verirken karanlığımızı aydınlatan bir deniz feneridir. Yoksa Kürk Mantolu Madonna'nın Raif Efendi'si, Aylak Adam'ın C'si, Gölgesizler'in Cıngıl Nuri'si, Çalıkuşu'nun Feride'si nasıl dokunurdu hayatlarımıza. İşte tam da bu yüzden edebiyatın sesini dinliyoruz sağır kulaklara inat.

“Rota Koleji Düş Günlüğü Masal-Öykü-Şiir Yarışması” biraz bizi biraz sizi anlatan edebiyatın varlığıyla güçlenerek yürümek için beş yıldır sizlere ulaşıyor. Hayatı anlamak, hayatla yaşamak için düzenlenen bu yarışmanın en büyük ödülü de bu kitap elbette çünkü bu kitap; birkaç şiir, öykü ve masaldan ibaret değildir. Bu kitap, yüreğiyle kalemni birleştiren, hayatta edebiyatı var eden genç yüreklerin kitabıdır da.

Türkçe-Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

İÇİNDEKİLER

ÖYKÜ	6
Aralık	7
Çaresizliğin Sesi	9
Yaşamın Bir Portresi	15
Merdümgirizin Yolculuğu	17
Yarım Yağan Yağmurlar	21
Bugüne En Uzak Gün Dün	27
Ayak Sesleri	31
Kucak	34
 MASAL	38
Yolunu Değiştiren Nehir	39
Tırtılın Pes Edişi	42
Aykız ile Zorbey	46
Nar Kız	50
Fakir Adam ve Rüya Ülkesi	55
Renkli Şelaleler	58
İsimsiz Ülke	62
Molik Okyanusu	65
Padişah'ın Kızları	68
Sözcüklerin Gücü	71
 ŞİİR	74
Altı	75
Antik Kafir	77
Lumina	78
19. Gün 38. Hayal	80
Pişmanlık	81
Çocuk Düşleri	82
Kadim Sevgim	84
Sır	85

SEÇİCİ KURULLAR

Masal Seçici Kurulu

Eşref KARADAĞ
Özlem KILINÇARSLAN SÖZBİLİR

Öykü Seçici Kurulu

Vicdan EFE
Ahmet BÜKE

Şiir Seçici Kurulu

Yunus Bekir YURDAKUL
Halim YAZICI

Yürütme Kurulu - Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

Yasemin YILMAZ BAKIR (Müdür Yardımcısı)
Gülşah SOLAKOĞLU YAYA (Bölüm Başkanı)
Ayşegül DENİZCİ
Büşra ZENGİN
Cansu EKEN
Derya ADALI
Dilek GENÇOĞLU UZTUĞ
Halil KANER
Leman Begüm BOZKURT
Merve DARINÇ KAYGUSUZ
Özlem CELEP

*Yarışmamızın önemli basamağını taçlandıran seçici kurullarımıza
ve her aşamasında emek veren Türkçe-Türk Dili ve Edebiyatı
öğretmenlerimize teşekkürlerimizle...*

Đ Ü Ş
G Ü N L Ü Ğ Ü

ARALIK

Takvimlerin yapraklarını koparıırken yetişiyorum bugün Şarapçı Rubat dükkânına.

- Geç kaldın, diyor 17. takvimin yaprağını koparıırken.

- Yağmur, diyorum sessizce. Yavaşça kafasını camekâna çeviriyor, doğruluyor. Kapıyı bile kapatmadan şemsiyeyi kapatıyorum hemen. Uğursuzluk derdi eskiler, alışkanlık olmuş bende de. Kapıyı kapatmaya yelteniyorum.

- Bugün günlerden ne, diyor.

- Aralık, diyorum. 1 Aralık.

Yine kafasını sallıyor 18. takvime geçerken.

- Bırak, diyor. Kapı aralık kalsın.

Kapıyı olduğu gibi bırakıyor, köşedeki küçük tabureye doğru ilerliyorum. Birkaç şarap şişesine çarpıyorum oturmadan hemen önce. Dalgınlığım uğursuzlukları da beraberinde getiriyor diye düşünüyorum. Kara kediler yavaş yavaş kaplıyor aklımın köşelerini.

- Bırak, diyor camlar, kapılar, düşler dağınık kalsın.

- Zaten toplamayacaktım Şarapçı Rubat, diyorum. Kara kedi aralıklardan girdi bile.

20. takvimin yaprağını da koparıyor, yere atıyor. Cam kırıkları arasında 20. takvimin yaprağı, şemsiyenin altında kalan 17 ve aralık kapıdan uçan 18.

Takvim yaprakları, uçuyor, düşüyor; zaman yerini çoktan bırakıp gitti bile geçmişe. Peki, zamanı anlık durduran fotoğraflar, diyorum onlar neden asılı kalıyor düşlerde? Kenar mahallede bir Rum meyhanesi... Yunan güzeli Anthea ile çekilmiş bir resim duruyor duvarın yere yakın bir köşesinde. Eski beyaz bir çerçeveye sıkıştırılmış, kısa ama tutkulu bir hikâyenin eseri. Anthea, çiçeklerin hanımefendisi, gülümsüyor mutluymuş gibi,

mutlu kalacakmış gibi. Şimdi nerde, kiminle mutlu diye düşünüyorum, belki ölü ama resim burada, çiçekleri yaşıyor. Şarapçı Rubat da bakıyor resme, belli ki anıları canlanıyor.

- Seviyor muydun, diyorum.

- Bırak, diyor bende kalsın.

27. takvime geçiyor, bense diğer sıkıştırılmış hatırıya bakıyorum. Bu seferki eski bir boğaz resmi. Bir gazeteden kesilmiş, zamanla lekelenmiş bir İstanbul. Bu barakanın en güzel resmi olduğunun farkında; tıpkı güzelliğinin farkında olan kadınlar gibi takvimlerin en üstünde sergiliyor kendini. Sinirleniyorum İstanbul'a. "Nasıl?" diyorum, "Nasıl takvimlerin de üstüne çıkar?" Zamandan yüce mekân yoktur, bunu bilmiyor mu İstanbul? Kalkıyorum tabureden resmi indirmek için 32. takvimin yaprağı düşüyor yere. Sonra Şarapçı Rubat' ın sesi.

- Bırak, diyor bırak İstanbul yüce kalsın.

Üstelemiyorum, geçiyor zaten hemen sinirim. Ne zamanın ne mekânın önemi kalıyor bende.

Takvim yaprakları uçuyor, resimler düşüyor, yağmur diniyor. Kara kediler aralık kapıdan giriyorlar. Bilindik bir sakinlikle yavaş yavaş beyaza dönüyor dünyam. Dükkân yok olurken Şarapçı Rubat'ın yerini önlükler almış.

- Bu yerdeki cam kırıkları ne, diyor birisi.

Cevap vermiyorum, onlar da önemsemiyorlar zaten.

- Neyse, diyor birisi. Uzan şuraya uzan ilaç saatin geldi.

Rumuz: Feruz
Elif Sena İNCİ 10.Sınıf
İzmir Atatürk Lisesi

ÇARESİZLİĞİN SESİ

İnsanlar bir şeyin nasıl olmasını isterlerse öyle görürlerdi. Bazen de gördükleri hakikati gözlerini yumarak görmezden gelirlerdi. Ama sırf sen gözlerini yumdun diye o gerçek yok olacak mı? Hayır. Tam tersine seni kör etme pahasına gözünü açmaya çalışacak.

Peki kar? Masumluğun sembolü beyazın en soğuk gerçekliği kar. Bizim gördüğümüz kısmı mı sadece saflıktı yoksa kendine uydurduğu en iyi kılıf bu muydu?

Ne çok severdim küçükken kardan adamlar yapıp oynamayı, ellerimin soğuktan uyuşmasını. Çocukluğun getirisi umursamazlıkla keyif alırdım kar yağmasından. Ama benim çok üşüdüğümde gidebileceğim bir evim, yanan bir sobam vardı.

Kar, bazı insanlar için sadece eğlence ve masumluktan ibaretti. Belki de sinsiliğini kullanarak o insanlara iyilik maskesini gösteriyordu.

Kar; bazıları için de acı, hissizlik ve ölümdü. İşte bu gerçek yüzüydü; en derin, maskesiz ve yalın yüzü. Beyaz; ölümün ve acının en gerçek, en tehlikeli rengi. Ne kana rengini veren kırmızı ne de akrebi öldüren katranın siyahı, beyaz kadar tehlikeli ve acımasız değildi. Beyaz masum görünüp avlardı. Yaralandığını ise sevdiği birinin cesedindeki çekilmiş kanın getirisi, bembeyaz bir ten görünce veya o masum zannettiğimiz kar tanelerinin arasında soğuktan titreyen uyuşmuş ellerine bakıp gidecek sıcak bir yerin olmadığına anlardın. Kar sinsiydi ama kara rengini veren beyaz, ölümdü.

Büyük siyah karavan gidebileceği en yüksek hızda ilerlerken gittiğimiz yer herkesin acımasız yüzünü gösterdiği insanların yanıydı. Her ne kadar dünya artık gelişti, barış hâkim olmalı desek de savaşlar hala vardı ve sarsıcıydı.

Doktorum.

Kendi umutsuz yaşantısını başkalarına umut olarak tatmin

etmeye çalışan toy bir doktorum.

Şimdi ise o yıkıcı savaşların zarar verdiği insanların acısını, daha doğrusu fiziksel acısını biraz olsun dindirmek için savaşın yıktığı yerlerdeki insanların yanına gidiyorduk. Karavanın ufak camının yanındaki küçük tahta sandalyeye oturmuş, geçtiğimiz yerlerdeki yıkılan yapıları izliyordum. Yer yer yıkılmış binalar sanki koca ayaklı bir devin adımları altında kalmış gibi bir izlenim uyandırıyor. Yağan kar her yerde tutmasa da bazı yıkılmış yapıların üzerlerini kirli bir bez parçası gibi örtmüştü. Birkaç hafta önce buralarda insanların yaşadığını düşünmek tuhaftı çünkü hayalet kasaba gibiydi. Yağmalanmış ve İSSİZ.

“Doktor Hanım, günlük plana imzanızı atmanız gerekiyor.”

Yardımcı Asistan Ali' nin sesiyle transtan çıkmış gibi irkilip ona döndüm. İfadesizliğin, ucu keskin bir çakıyla kazındığı yüz hatlarımda tek mimik oynatmadan kafamı salladım. Ali benim donuk bakışlı halime alışkın olduğu için yadırgamadı. O da başını sallayıp pek de küçük sayılmayacak tıbbi karavanın diğer ucundaki doktorların yanına döndü. Yavaşça ayağa kalkarken kısaca diğerlerine göz gezdirdim. Benimle birlikte dört doktor ve iki asistan görev için gönüllü gelmiştik. Hepimiz Arapça biliyorduk ve elimizden gelenden daha fazlasını yapmak için buradaydık. Elinden geleni herkes yapabiliirdi ama biz elimizden gelenin de en iyisini yapmak zorundaydık çünkü bazı insanların bize gerçekten ihtiyacı vardı. Garip hayat, kiminin istemediği şey kimisi için hayati değerde oluyordu.

Hepimizin üzerinde soğuktan korunalım diye siyah yalıtımlı tulumlar vardı. Baştan ayağa hazırдық.

Kapının yanındaki duvarda asılı plan tablosuna bakınca ben hariç herkesin adını soyadını yazıp imzaladığını gördüm. Ben de hemen adımı soyadımı yazıp imzaladım. Gözüm biraz yukarıdaki takvime kayınca durakladım.

09.12.2016...

İki gün sonra annemin doğum günüydü. Biz küçüklükten beri doğum günlerini pek önemsemesek de kutlardık. Bir ara annemi arayacağımı kafamdaki kenarları yıpranmış eski deftere not edip diğerlerinin yanına geçtim.

“Arkadaşlar, iki dakika sonra oradayız. Çantalarınızı alın.”

Şoförün sesiyle oturmadan çantaların olduğu yere gidip hazırlanan çantalardan birini aldım. Diğerleri de alınca zaten gelmiştik. Karavan durdu. Nadir şeylere hızlanan kalbimin hızlandığını hissediyordum. Birazdan karşılaşacağım görüntüyü tam kestirememek beni tedirgin etse de üstesinden gelebilirdim. Ahmet Doktor kapıya elini atıp derin bir nefes aldı. Hepimizle göz teması kurup kapıyı açarken bize söylediği son söz, "Allah yardımcımız olsun." oldu.

Karavandan dışarıya adımımı attığım an soğuk hava ucu irinli mızraklarını yüzüme saplamaya başlasa da çoğu şey gibi görmezden geldim. Gözlerimin önüne serilen iç titreten görüntü, korsan bir aksiyon filminin bulanık gözüken savaş sahnesi gibiydi. Tek fark televizyonda izleyip geçiyordun, gerçekte izliyordun ama geçemiyordun. Kalbimin karşılaştığım görüntüye alışmasını beklesem de alışamayacağını fark edince kendime hayali bir tokat atıp tam karşımdaki yaşlı adamın kanayan kolu için yanına koştum. Yetişebildiğim kadar insanın fiziksel acısını dindirmeye çalıştım. Ruhsal yaralarına ise hiçbir şey yapmadım, hâlâ kanıyor. Burnuma dolan kanla karışık toprak kokusuydu sanırım, acının kokusu. Acının kokusu olur mu demeyin. Oluyordu. Bu kokuyu her sardığım yaranın sahibinin ruhundan alıyorum çünkü.

Ben üzerimdeki korumalı kıyafete rağmen üşürken yalın ayak gezen çocukların ayağına batan taşlar batıyordu sanki vicdanıma. İnsan bir sağlığının kıymetini bir de vicdan rahatlığının kıymetini bilmez ya, böyle durumlarda anlıyor ama yakıyor işte. İnce bir sızı giriyor önce sinsice, sonra artçı sarsıntılar tıpkı çevremdeki yerle bir olmuş yapılar gibi yıkıyor can evimi.

Bandajla yarasını sardığım genç çocuğun elimin altında kuş gibi atan kalbini hissedebiliyordum. Yanımızda oturan annesinin elini sıkıca tutmuş, korkusunu saklamaya çalışan gözlerle bakıyordu bana. Hareketleri temkinliydi. Sanki ona zarar verirsem kendine annesini siper edecekmiş gibi duruyordu. Her defasında kendini belli eden ağlama duygusu yine ordaydı, canice sırtarak izliyordu beni.

Genci daha fazla tedirgin etmeden hızlıca yanından kalktım.

“Doktor hanım iki dakika bakar mısın?”

Ali'nin sıkıntılı çıkan sesiyle arkama dönüp soran gözlerle baktım. Benimle yaşıt, yirmili yaşlarının ortalarında olan uzun boylu, yapılı bir adamdı Ali. Doktor olmasa da bir doktor kadar

bilgiye sahipti. Uzun bacaklarıyla iki adımda yanıma geldi. Sıkıntıyla ensesini kaşıırken konuşmaya başladı.

“ Biz gelmeden biraz önce iki yüz üç yüz metre ilerideki büyük bir bina yıkılmış ve orada bulunan birçok kişi ölmüş. İleride oturan adamın da oğlu ölmüş. Bize vermek istemiyor gömmek için. Siz bir konuşsanız...”

Basit gibi gözükken cümlelerle anlattığı olay, anlatılamayan hayatların kilitlendiği birer sandıktı ve şimdi onlar da denizin dibine gömülmüştü. Gözlerimi Ali'nin gösterdiği adama çevirdim. Yavaş adımlarla adama doğru yürürken ayak bileklerime kırılmaz zincirlerle bağlı acının şingirtılarını duyabiliyordum. Kulak tırmalayıcıydı.

Üzeri buradaki birçok insan gibi yırtık pırtıktı ve ayağında ayakkabı yoktu. Bir an üzerimdeki kıyafetlerden utandım. Şu anki durumum yanında silahlı korumalarla barış çağrısı yapan bir başkandan daha kötüydü. Adam transa geçmiş gibi hafif hafif sallanıyor, kucağındaki küçük cüsseli çocuğu her şeyden koruyabilirmiş gibi sıkıca sarılıyordu. O an anladım kucağındaki çocuğun ölü olduğunu. Yüzümdeki tüm kan çekilirken yutkunamadım. Boğazıma o küçüğün alamadığı nefes takıldı sanki. Yavaşça adamın dizinin dibine çöktüm. Bana bakmadı. Ellerimi sakince ona uzattım bana minik bedeni versin diye ama o daha da sarıldı.

“ Onu size vermem o benim oğlum.”

Çatallı çıkan sesinden Arapça kelimeleri anlamak zor olsa da anlamıştım.

“ O artık bizimle değil, cennete gitti. " Cümle kurmak zor olsa da kurmuştum. Kafasını hızla iki yana salladı delirmiş gibi. " Olmaz." dedi. " Olmaz, o benden ayrılırsa üşür. Üşümesin, o daha çok küçük. “

Delirmiş gibi aynı şeyleri tekrarlarlarken kalbime binen ağırlıkla kalktım ayağa ve çaresiz bir ruha daha arkamı dönüp bir başka çaresiz ruha ilerledim. Yaralı ruhu iyileştirmek kolay değildi. Kırılan bir kemik kaynardı ama kırılan bir ruh kaynamazdı. En kötüsü de kaynamadan tekrar aynı yerden kırılan kemikti. İlk kırılmasından daha çok acıttı. Daha bir kıvrandırırıldı. Bedenin kaynamadan kırılan kemiği sakat bırakırdı ama sakat bir bedenden daha kötüsü sakat bir ruhtu. Buradaki herkesin ruhu sakattı.

Biraz ilerimde küçük kar birikintisinin içinde oturmuş, titrek gözbebekleriyle beni izleyen altı yaşlarındaki çocuğu fark edince ani bir dürtüyle ona yöneldim ve önüne diz çöküp oturdum. Bir süre merak ve endişeyle harmanlanmış gözlerle beni izledi, ben de onu izleyip bir erkek çocuğuna göre ne kadar güzel olduğunu düşündüm.

“Sen kimsin?”

Aramızdaki yıkık harabeli sessizliği onun soğuktan titreyen çocuk sesi bozdu.

“Doktorum. Peki ya sen?”

Doktor olduğumu duyunca gözlerinde parlayan ufak deniz feneri ışığı, umutsuzluk denizinde yolunu kaybetmiş gemime yol göstermişçesine bir an içimde coşku dalgalandı.

“Ben çocuğum.”

Verdiği cevap beni gülümsetecek sansam da gülsem mi ağlasam mı bilemedim. O daha küçük bir çocuktı ve tüm bunları yaşamak zorunda bırakılmıştı.

“Merhaba Çocuk.”

Selamımı kafasını sallayarak kabul etti. Ufak bademe benzeyen ela gözleri üzerimdeki kıyafetlere düştü. Sonra da Türk bayrağı olan ambleme... Ben de ona göz gezdirince esmer teninin bile soğuktan bembeyaz kesildiğini gördüm.

“Kıyafetlerin ne güzelmiş.”

Kafamı sallayarak onu onayladım. Küçük bedeninin daha fazla üşümesini istemeyerek hızlı bir öneri sundum.

" Benimle gel, sana da vereyim bu kıyafetlerden, üşümezsin." Sanki kötü bir şey söylemişim gibi hızla kafasını olumsuzca salladı.

“Olmaz gidemem. Annemle kardeşimi bekliyorum.”

Duraksadım.

"Annen ve kardeşin nerede?”

Kafasıyla yan tarafı işaret etti

“Biraz ötedeki büyük binada, kardeşim hastaydı annem de onu almaya gitti. Bana burada bekle dedi. Onu beklemem lazım yoksa beni bulamazsa endişelenir.”

Göğüs kafesime kazık çaksalar daha az acırdı. Ali'nin yıkıldı ve içindekiler öldü dediği binaydı çocuğun gösterdiği yer. Ölmüş müydü yani annesi ve kardeşi, tıpkı daha deminki adamın oğlu gibi. Dünya adil bir yer değildi. Küçük çocuğun yalnız kaldığı bu yer, mahşerden bir kesit ve cehennemin bir parçasıydı sanki.

Gözlerim donmuş gibi harabelere kilitlenirken fısıldadım.

“Gelmeyecekler.”

Fısıltımı duymuş olacak ki küçük kaşlarını çatıp hiddetle karşı geldi.

“Tabii ki de gelecekler, anneler sözlerini tutarlar!”

Ağlamayı zayıflık olarak gören ben, parçalanana kadar ağlamak istedim.

Ölüm...

Dile kolay, kalbe zor; iki heceli, beş harfli, yürek yakan bir kelime. Sadece yirmi bir gram olan ruhun bedenden ayrılıp bir daha geri dönmemesi ile oluşan ölüm. Hep böyle değil miydi? Ölmek hissiyatta sana ise fiiliyatta sevenlerineydi. Ölmek diyemezdi kimse. Vefat etti derdi, aramızdan ayrıldı derdi ama öldü diyemezdi. Çünkü ölmek sözcüğü korkuturdu insanları. Tıpkı karşımda soğuktan titrerken gözleri dolmuş çocuk gibi. İlk kez içimden geçeni yaptım ve çocuğa sıkı sıkı sarıldım. Küçük kollarını boynuma dolarken titrek sesi duyuldu.

“Gelirler değil mi doktor abla? Beni yalnız bırakmazlar. Annem biliyor, ben yalnızlıktan korkarım hem. Hemen gelsinler.”

Gözümünden akan bir damla gözyaşı yere düştü. Kuru toprağa serpilmiş umutsuzluk tohumlarını tuzlu damla sularken “Seni artık yapayalnız bıraktılar küçüğüm.” diyemedim. Sadece daha sıkı sarıldım.

Küçük çocuğun hızlı hızlı atan kalbinin sesini duyabiliyordum. Bu çaresizliğin sesiydi işte. Acının bile kordan olan yüreğini yeniden alevlendiren çaresizliğin sesi.

Çaresizliğin sesini duyabiliyor musunuz?

Rumuz: Nileyen-Tanyeri
Türkan Senanur TANYERİ 10.Sınıf
Tire Belgin Atilla Çallıoğlu Fen Lisesi

YAŞAMIN BİR PORTRESİ

“Tesadüfler sayesinde yaşıyoruz. Düşünsene şu an hayatta olmamız bile tamamen bir tesadüf. Şu kapıdan çıktığım an kafama bir saksı düşebilir. Sophocles'in kafasına kaplumbağa düştüğü için öldüğünü biliyor muydun?” Hafifçe güldüm. “Gülüyorsun ama düşünsene ne kadar trajik aslında. Hayatımız pamuk ipliğine bağlı. Saniyelerle yaşıyoruz. Hayatımızı sonlandıran ve değiştiren şeyler hep saniyeler. Eğer evden beş saniye geç çıkmış olsaydık restorandaki son masaya arkamızdaki çift oturacaktı. O zaman da iki sokak aşağıdaki restorana giderken kafamıza bir kaplumbağa düşecekti belki de.” En üst raftaki kitaba uzanmaya çalıştım. “Belki de daha az kitap okumalısın.” Boyumun kısalığı nedeniyle rafa ulaşamadığımı gördüğünde kitabı benim için aldı. “Anlamıyorsun.” “Hayır anlıyorum. Ne demek istediğini yani... Ama her şey üzerine bu kadar kafa yoramazsın. Tamam. Her şeyin bir rastlantıdan ibaret olduğunu ben de kabul ediyorum ama 'zaten her an ölebiliriz' deyip her şeyi bırakamazsın. Dünya böyle işlemiyor.” “Fazla umursuyorsun.” “Fazla umursamıyorum. Sadece gerçekçiyim.” “Bunun gerçeklikle alakası yok. Sen sadece insanların senden bekledikleri şeyleri yapmaya alışmışsın. Hepsi bu. Sana hep kim olacağın söylenmiş, ne istediğin. Sen de kabul etmişsin.” “Fazla klişeleşiyorsun.” “Klişeleşmiyorum. Sadece kendi olmak istediğin kişi olabileceğini anlatmaya çalışıyorum sana.” Kitabı elimde tutarak kasaya yöneldim. Parayı öderken cevap verdim: “Senin o hayalindeki kendini bulma serüveni sadece kitaplarda oluyor. Gerçek hayatta yaşamını devam ettirmek için paraya ihtiyaç duyuyorsun.” Kitabı çantama koyarken sokağa çıktık. “Hayatının sonuna kadar aynı şeyi yapmak zorunda değilsin. Ya aslında yapman gereken şey başka bir şeyse. Yani belki yapmak için yaratıldığın bir konu vardır. Gerçekten zevk alacağın... Denemeden bilemezsin.” “O zaman yapman gereken şeyi yapmazsın. Çünkü uğrunda çalıştıkların yapman gereken

şeyden daha önemlidir.” “Korkuyorsun.” Durup ona baktım. “Evet korkuyorum.” Sinirlenmeye başlamıştım çünkü haksızlığa uğradığımı hissediyordum. “Ben hayatım boyunca çalıştım. Derslerimde başarılı oldum. İşimde ilerledim. Kendime bu şehirde bir yaşam kurdum. Ve inan bana hiçbirisi kolay olmadı. Sen bir sanatçısın. Hayatın boyunca sevdiğin şeyi yaptın ve hiçbir zaman zorunlu olduğun için bir şey yapmadın. İstediginde dünyanın öbür ucuna uçtun ve asla sorumluluk almadın. O yüzden şimdi sakın bana gelip de “Başka bir şey için yaratılmışsın.” deme. Çünkü ben ne için yaratıldığımı bulmak için çalışmadım.” “Bu yüzden mutsuzsun.” Sesi yükselmeye başlamıştı. “Hiç kafa yormadığın için. İsteklerini hiç göz önüne almadığın için. Hep sana söylenilen ilk şeyi kabul ettiğin ve daha iyisini istemediğin için. Senin problemin ne biliyor musun? Sen mutlu olmak istemiyorsun. Hayattan zevk almak istemiyorsun. Robot gibisin Eva. Seni nasıl programlamışlarsa öyle yaşıyorsun hayatı. Risk almıyorsun, çünkü düşmekten korkuyorsun. Düşmekten korktuğun için de sefil bir hayat yaşıyorsun. Sen hiçbir şey değilsin. Çünkü bir şey olabilmek için kendini bulabilmen gerekir. Kendini bulmayı reddediyorsun sen. Ama kendini bulana kadar olabileceğin tek şey bir gölge. Kendini bulana kadar ancak sana dayatılanlarla oluşmuş bir gölge olabilirsin.” Konuşmasını bitirdiğinde nefes nefese kalmıştı. Gözlerimin dolduğunu fark etti. Yüz hatları yumuşadı. Alçak sesle cevap verdim: “Farklı olduğunu mu sanıyorsun? Herkesten daha iyi ve daha umursamaz... Kendini keşfeden bir derviş. Öyle biri yok bu dünyada. Herkes bir yere uyum sağlamaya çalışıyor. Kendini kabul ettirmek için çalışıyor herkes. Doğduğun an başlıyorsun uyum sağlamaya. Farklı gruplara uyum sağlıyoruz belki ama herkes ait olduğu yeri arıyor.” Durdum ve yüzüne baktım. Yüzünün her bölümünü dikkatlice inceledim. Sonra dudaklarından kelimelerin dökülmesini bekledim. Fısıldadı: “Ben gidiyorum Eva.” Parmak uçlarıma basarak uzandım ve dudaklarımı hafifçe yanağına değdirdim. Sonra yavaşça arakamı döndüm ve koşar adım uzaklaştım.

Rumuz: Payidâr
Janset GÜNEY 10.Sınıf
Özel Ege Lisesi

MERDÜMGİRİZİN YOLCULUĞU

Gökyüzünün bile yorulduğu günlerin birinde, sanki gökyüzüne ayak uydurmak istiyormuşçasına yorgun adımlarla kalabalığın içinden geçiyordu. Hem kalabalıktan kaçıp gitmek hem de kendine gelene kadar yürümek istiyordu. Karar veremedi. İlk defa karar vermekte zorlanıyordu Oktay. Sabahtan akşama kadar toplantılar düzenleyebilir, bütün olasılıkları kafasında kurup aralarından en mantıklı olanı seçebilir ve her çeşit mahkemeden galip ayrılabilirdi ama şimdi bu iki seçenek arasında yapılan savaşta silahsız kalmış gibi çaresizdi. Her şeyi geride bırakıp uzaklara, gidilebilecek en uzaklara gitmek mi yoksa kalıp hiçbir yenilik zırvalığına girmeden –zaten alıştığı- hayatına devam etmek mi? Düşünceleri artık ağır gelmiş olacak ki gördüğü ilk kaldırıma çöktü. Kravatını gevşetirken içinden bir an çantasını denize fırlatmak geçtiyse de yapmadı, kenara koydu. Derin bir nefes alıp karşıya dikti gözlerini.

Oturduğu kaldırımın arkasında bulunan meşhur sahaf Kemal, yine kendini içine bıraktığı kitapların birinde kaybolmuştu. Kitabın son sayfasını da bitirip kapağı özenle kapattı. Küçük bir tebessümle kitabın hissettirdiklerini düşünürken dışarıya baktı. Kaldırıma çökmüş genç adama takıldı gözleri. Yaşlılığına meydan okur gibi birden kalkardı hep sahaf Kemal. Yine o kalkışlarının birinden sonra kapının önüne çıktı. “Hayırdır genç adam, birine mi baktın?” dedi. Oktay duyuyor ama algılayamıyordu, sanki düşüncelerinden oluşan bir halat tutup bağlamıştı her yerini. Yaşlı sahaf yaklaşmış omzuna elini koyunca farkına vardı. “Kusura bakmayın, bir şey mi demiştiniz?” dedi. Sahaf endişelendi. “Oğlum, bir sıkıntın mı var, bu halin nedir böyle?” Oktay oracıkta bu yaşlı adama tüm sıkıntılarını, beynini yiyip bitiren düşüncelerini akıtmak istedi. Ancak yalnızca kafasını kaldırıp gözleriyle “Bilmiyorum.” diyebilirdi. Sahaf Kemal gülümseyerek

yanına oturdu. Birbirini tanımayan, ilk adımlarını farklı zamanlarda atmış bu iki adam; şehrin en eski sokaklarından birinde aynı kuşlara bakarak sustular.

Biraz zaman geçtikten sonra Oktay, yanına oturma merhameti gösteren bu tanımadığı yaşlı adama söylenmeye değer birkaç şey söyleyebilmek ümidiyle ağzını açtı ancak konuşamadı. Daha önce hiç yaşlı bir adamla kaldırımda oturmamıştı ki... Sahaf Kemal sanki Oktay'ı anlamış gibi konuşmaya başladı: “Hiç kuşları kıskandığın oldu mu?” Bu da neydi şimdi? Bunca telaşının, yorgunluğunun arasında nereden bulacaktı kuşları kıskanacak vakti! Kim bilir şirket kapalı telefonunu kaç kere aramıştı şimdiye kadar? Nezaketen yanıtladı: “Hayır, hiç olmadı.” Sahaf yeniden gülümsedi ve kuşları izlemeye devam etti. Sonra birden Oktay kuşları fark etti, izledi. Ah, nasıl da özgürdüler! Yetişmeleri gereken yerler, hazırlamaları gereken raporlar, sorumluluklar yoktu onlar için. “Tuhaf... Kıskanıyormuşum da bundan haberim yokmuş.” deyiverdi Oktay kısık sesle. Sahaf, bunu bekliyormuşçasına: “Gökyüzünden epey uzak kalmışsın gibi görünüyor.” dedi. Oktay başını sallayıp yukarı baktı; bulutları, onların arasından uçan kuşları gördü. Onu bu duruma getiren gerçeği kabul etti, yaşamıyordu. Şu haliyle bir cesetten ne farkı vardı? Hala nefes alıyor olması, tutunması gereken bir umut dalıydı belki de. Oktay doğrulup derin bir nefes aldıktan sonra: “Bir şeyi arıyor gibiyim ama ne olduğunu kendim dahi bilmiyorum. Sanki tutunmam gereken bir şey varmış da ona tutunamazsam düşecekmişim gibi... Sanki hiç bulamayacak gibiyim onu ya da o benden kaçıyor, peşinden koşmamı bekliyor gibi... Bazen nefes alamıyorum, dar geliyor bu koskoca dünya. Bazen de geç kaldığımı hissediyorum her şeye. Saatlerce yolunu beklediğim tren geldiğinde, çok susadığım için su almaya gittiğim marketin penceresinden trenin gidişini görmüşüm de hiç koşmadan suyum içmeye devam etmişim. Ama o su her nefesimde boğazıma takılıp trenin gidişini hatırlatmış gibi anlıyor musunuz?” Konuşmasını bitirdikten sonra nefes nefese kaldı. Şimdi göz gözeydiler. Yaşlı adam şefkat dolu gözlerle bakıyordu, Oktay'ın gözlerinde kendi geçtiği yolların izlerini görüyordu sanki. Yüreği köpüren bu genç adama hangi tecrübelerinden

kopardığı sözlerle teselli vermeliydi?

“Yüreğinin sesini kısmışsın, biraz açıp dinlersen belki işine yarayacak şeyleri duyabilirsin.” dedi Sahaf Kemal. Oktay: “Yüreğim susmaya kararlı, bugüne kadar sesini hiç duymadım.” dedi. “Bu kuralı koyan sensin, yüreklerin yemin ettiği nerede görülmüş?” dedi ve içten bir kahkaha patlattı Sahaf Kemal. Oktay hiç bu açıdan düşünmemişti. Dertlerine hep tek pencereden bakar, en olumsuz ihtimali uzun süre düşünür ve kendini yıpratırdı. Sahaf devam etti: “Bir arayışın içinde olman, mutlaka bir şey bulman gerektiği anlamına gelmez. Belki de bu arayış yolunda hissedeceklerin, öğreneceklerindir önemli olan.” Oktay, yaşlı adama dönüp baktı. Yüzündeki çizgilerde tecrübeleri geziniyor, diye düşündü. Kim bilir hangi pişmanlıklar, hangi acılar saklanmıştı bu çizgilere? Birden ne olduysa ayağa fırladı ve “Dünya turuna çıkacağım!” dedi Oktay. Yaşlı adam, sanki bu sözleri çok kez duymuş gibi tepkisiz kaldı. Sonra “Tamam çık, peki tur bittiğinde ne olacak?” dedi. Oktay sinirlendi. Saatlerdir kendisini karanlık bir çukura hapseden düşüncelerinden en sonunda sıyrılmış ve nihayet birisine kararını söyleyebilmişti. Ama şimdi karşısında gülümseyerek tüm sükûnetiyle oturan bu yaşlı adam umut kuşunun önüne bir duvar örmüştü, kuşu da duvara toslamıştı. Sahaf onun öfkesini fark etmiş olacak ki sükûnetini noktalayarak “İkimizin de yolculuktan bahsettiği ortada. Ama hangi yolculuk? Kendini o ülkeden şu ülkeye savurmak seni gerçekten mutlu edecek mi?” Oktay afalladı, kaldırıma çöktü, yine düşünmeye başladı. Sahi, ülkeleri gezince ne olacaktı? Gördüğü yerlerin çoğalmasında içindeki boşluğu kapatmaya yetmeyecekti. “O zaman yolculuğum nereye? Ne yapmam gerek bu tükenmek bilmeyen boşluğu kapamak için?” dedi Oktay çaresizce. Sahaf Kemal gökyüzüne baktı, havayı iyice içine çekti; genç adama döndü ve gözlerinin içine bakarak “Belki de yolculuğun dışarıya doğru değil, içeriye doğrudur.” dedi. Oktay tepkisiz kalınca sahaf kırıksıklıklarla dolu elini genç adamın kalbinin üstüne koyarak “Yolculuğun buraya.” dedi.

O gün Oktay eve bunları düşünerek gitti. Uzun süre sonra ilk defa mutlu uyuyordu. Kararlıydı. Güneş her doğduğunda yüreğinin sesini dinledi. Çünkü güneşin doğması yeni bir gün

demekti, umut demekti, umut ise yüreğinin içinde gizliydi. Çok geçmeden avukatlığı bırakıp bir resim sergisi açtı. Çocukluğundan beri çizimlerini sakladığı defterini çekmecedan çıkardı. Resimlerini görmeye farklı ülkelerden insanlar geldi. Her kültürden insan tanıdı ve onların hikâyelerini dinledi. Kendi hikâyesi ise birçok insana umut ışığı oldu. Serginin açıldığı ilk gün, kapıdan giren ilk kişi Sahaf Kemal'di. Oktay, içindeki tüm minnet duygusunu yaşlı adama akıttırcasına sarıldı. Sergi çıkışı kendilerini sahafın kitap dolu dükkânında buldular. Yine o kaldırıma oturdular. Oktay gülümseyerek kuşları izliyordu. “Kuşlar kadar özgür olabilirmiş insan.” dedi Oktay. Yolları bir kaldırım taşında kesişen bu iki adam, artık yabancı değildi.

Rumuz: Hayal Gölgesi
Zeynep ÖZBÜYÜK 11. Sınıf
Vali Vecdi Gönül Anadolu Lisesi

YARIM YAĞAN YAĞMURLAR

Yağmurun cama vurma sesiyle uyandım o sabah. Kalbimin ritmine nasıl da uyuyordu ses. Ne kadar uzun zamandır bekliyordum. Yatağın içinde heyecanla döndüm. Demek yağmur yağıyordu. Mutluluk çoktan içimi sarmıştı. Bütün gün yağsın dedim içimden. Yağsın da su ile beraber hüznüm de aksın toprağa. Hazır yağmur yağmışken "Yağmur" adlı şarkıyı da dinleyebilirim. Bütün sonbahar bu şarkıyı dinlemek için yağmuru bekledim. Diğer her şey için olduğu gibi.

Kalktım. Pijamalarımın üstüne mantomu geçirip balkona çıktım. Annemin sesi çıkmadığına göre kardeşlerimi okula bırakmaya gitmişti. Ben hastaneye gideceğim için okula gitme telaşım yoktu. Toprağın kokusunu içime çekmek istedim, her yer beton olmasa. İçeriye girdim. Annem beni suçüstü yakalamasın. Yağmur yağması bir insanı bu kadar mutlu edebilir miydi? Ama ben mutluluktan ağlamak üzereydim. Neden bilmem. Belki sokaklar da benim kadar yalnız olduğundandır yağmurlu sabahlarda. Belki sadece yağmurlu günlerde olmak istediğim gibi olabildiğimdendir. Belki yağmurun sesinin içimdeki mutsuzluğun sesini bastırmasındandır.

Müzik açmak istedim. Bu güzel an müzikle taçlandırılmalıydı. Ama damlaların cama vururken çıkardığı sestten daha güzel bir müzik bulamadım telefonumda. Kitap okumak istedim kahve eşliğinde. Yağmuru unutmaktan korktum, vazgeçtim sonra.

Bulutlar koyu griydi, duygularım gibi. Yollar ıslaktı, gözlerim gibi. Yağmur hızlanmıştı, kalbim gibi. İnsanların kafası eğik, adımları hızlıydı. Belki de bugün yürüyerek gitmeliyim hastaneye. Yolda giderken su birikintilerine basarım, bir çocuk bana bakarak güler. Sonra o da katılır benim oyunuma. Çok basit. Islanmaktan korkmazsan kazanırsın.

Bir hikâye vardı aklımda. Dün yarım bıraktım. Sahi ya, ben bugüne kadar hiçbir hikâyemi tamamlamadım.

Kapıdan gelen kilit sesi ile irkildim. Annem "Eylül, kalk artık!" diye seslendi bana. Hemen yatağa girdim. Uykuluymuş gibi yaparak "Tamam anne!" cevabını verdim. Annem ikna olmamış olacak ki odama girdi. Yatağına koalanın ağaca sarıldığı gibi sarılan kızını görmeyi bekliyordu, biliyorum. Bildiğim için yatağa geri girmiştim zaten. Ayakta görseydi beni, anlardı bir şeyler olduğunu. Bir şey olduğu da yoktu ama bir sürü soru sorardı şimdi. En iyisi hiç çaktırmamak.

Kalktım yataktan. Sanırım on dakika ayaklarıma ve halının desenine baktım. Hazırlandıktan sonra annemin kahvaltı hazırlamasına yardım ettim. Bir yandan da düşünüyordum hayatımı ve hayatları. Benim istediğim hayat bu değildi. Ailemin istediği de. Kim istediği hayatı yaşıyordu ki? O zaman niye yaşıyoruz ki? Bizi böylesine sıkı bağlayan ne monotonluğa? Oysaki en büyük mucizeler sıradanlıkta saklıydı. Nefes almamız bile, yaşıyor olmamız bile mucize iken bu kadar sıradan olan şey ne idi? En büyük bilimler olağanlıkta bulunmuşken bizim etrafımızdaki o müthiş düzene olan ilgisizliğimiz niye? Peki bu kadar eleştiri yapan ben çok mu farklıyım diğerlerinden? Ben de kör yaşamıyor muyum hayatı?

Kabul etmiştim kendimi ben. Güzel ya da zayıf olmak zorunda değildim. Kimse değildi. Bana göre önemli olan küçük iyilikleri ve büyük sırları kaçırmamaktı.

Yağmur yağıyordu ve ben mutluydum. Çok yabancı bir duyguydu bana, çok uzak sanırdım benden mutluluk. Bunun için uzunca bir zaman beklemem gerekti. Meğer ne kadar haklıymışım, mutluluk bana gökyüzü kadar uzakmış.

Annemin gözünü boyamak için bir iki lokma yedikten sonra ilk bulduğum kıyafetleri üzerime geçirdim. Bitiremediğim hikâyem bana "Yaz artık!" dercesine bakıyordu masadan. "Bu senin hikâyen, yaz artık!" Hiç beğenmemiştim ki onu. Kendimi kelimelerin arkasına saklayamadıktan sonra ne güzelliği vardı ki o hikayenin. Mantık ve yazım hataları da cabası. Ben onları düzenleyemeyecek kadar üşengecim ayrıca. Bazen sadece

üşendiğim için yarım bıraktığım cümlelerim olur.

Yarım hikâyeler, yarım cümleler, yarım duygular... Bir keresinde matematik öğretmenimiz "Hiçbir şey için üşenmeyin, aklınıza gelen her işi anında yapın ve bunu yaşam felsefesi haline getirin." demişti. Ben ise üşengeçliği yaşam felsefesi haline getirmiştım. Bunları düşünürken çoktan varmışım dolmuşu bekleyeceğim durağa. Yağmur yağıyordu ve ben bir kez daha pişman oldum yarım bırakılanlara. Bunları düşünürken kaçırdığım yağmur sesini ve damlaların ıslaklığını getirmemeye çalıştım aklıma, üzülmemek için. Çok beklemedim durakta. Taş çatlasa on dakika... Dolmuş da boştu şansıma, oturacak yer buldum hemen.

Hastaneye kadar tıklım tıklım olur, orası ayrı. Yaklaşık beş dakika sonra yağmur şiddetlendi, yağmurun sesini motorun sesi bastırmasa... Kulağımı cama dayadım, benim haykırmak istediklerimi fısıldayan o sesi dinlemek için. Yanımda oturan ve bana "Deli herhalde." der gibi bakan teyze daha fazla dayanamamış olacak ki sordu: "Ne yapıyorsun kızım?" Yalan söylemedim: "Yağmurun sesini dinliyorum." Bana pek de sevimli gelmeyen kadın "Ay! Kesin deli." bakışı yolladı. Oysa ayakta duran ve elinde Maksim Gorki'nin "Ana" kitabı olan çocuk bana, sanki şairâne bir şey söylemişim gibi bakıyordu. Normal şartlarda insanların bana nasıl baktığı ile ilgilenmem ama gözlerinin rengi bunu yapmamı pek mümkün kılmadı. Yine de gözlerimi kaçırdım ve yağmurun sesini dinlemeye devam ettim.

Yelkovan bir turunu tamamlayamadan yolcu aldık dolmuşa. Yaşlı bir teyze. Ayakta durma beceriksizliğim ile yaşlı bir kadının ayakta kalması durumlarını karşılaştırdım. Vicdanım el vermedi. Kalktım, yer verdim teyzeye. Ayakta gittiğim zaman ya düşerim ya birinin ayağına basarım ben. Yine de içimdeki o bencil kızın sesini bastırdı vicdanımın sesi. Şimdi bana bakan o mavi gözlü çocuk ile... Gözlerinin mavisi daha önce hiç tanışmadığım bir tondur. Ama benim gözüm onun kitabındaydı. O kitabı daha önce okumuştum.

Karakterleri aklıma getirmeye çalıştım: "Ana, Pavel, Saşenka, Kanievli..." Bir an aklımdan çocuğun elinden kitabı alıp koklamak geldi. Çocuk tahminen on beş, on altı yaşlarındaydı. Kitabı biraz

yukarı kaydırıldı, bakışlarım yukarı çıktı. Kitabı aşağıya indirdi, bakışlarım aşağıya indi. "Ne yapıyor bu?" diye geçirdim içimden. Çocuk bana bakıp güldüğünde anladım, benim kitaba bakıp bakmadığımı kontrol ediyordu. Kafamı çevirmek üzereydim ki "Kitaba bakıyordunuz herhalde?" dedi, mavi gözlerin sahibi. Nasıl oldu bilmiyorum ama "Ha?" diye bir tepki vermedim. "Anlamadım." gibi bir mırıldanma sundum ona. "Kitaba diyorum, çok dikkatli bakıyordunuz da o yüzden dedim." Kulaklarıma gelen kelimeler cümle değil, küstahlık oluşturuyordu. Yine de cevap verdim: "Pek dikkatlisiniz, evet kitaba bakıyordum. Okuduğumda çok beğenmiştim. Güzel kitaptır." Şansa bakın ki mavi gözlü arkadaşımız pek konuşkan çıktı. "Harika" dedim içimden. "Rahat rahat yalnız bile kalamıyorum." "Evet, Maksim Gorki kötü kitap yazmaz zaten. Bazen onun kitaplarını okurken ağladığım olur. O sadece bir yazar değil, aynı zamanda bir şair." cevabı şaşırttı beni mavi gözlü çocuğun.

Beni şaşırtan kitap okurken ağladığını söylemesi mi yoksa düşüncesinin benim düşüncem ile aynı olması mı bilemedim. Genellikle basmakalıp yanılgılar, ataerkil sistemin dayattığı dogmalar ve bunlarla birlikte doğan erkek egosu "ağlamak" eylemini erkeğe yakıştırmaz. Ama karşımda duran mavi gözlü çocuk koca bir yanılgı, ataerkil yapıyı, "Kitap okurken ağladığım olur." diyerek ayaklar altına almıştı. Ön yargı ile yaklaştığım için kızdım kendime. Küstah olan bendim. Bu hatamı telafi etmek için gizlemedim düşüncelerimi, yalan söylemediğini nereden biliyorsam artık "Haklısınız, size tamamen katılıyorum." dedim. Bana tuhaf tuhaf baktı. "Ne oldu?" demek istercesine tek kaşımı kaldırdım. O da benim dürüst olduğumu düşünmüş olmalı ki bana içten olduğunu düşündüğüm bir cevap verdi: "Artık tanımadığı insanlara siz diye hitap edenin olmadığını sanıyordum. Şaşırdım o yüzden. Ne güzel ki hâlâ insan olmanın bencillikten fazlası olduğunu hatırlayanlar var." Gözlerim sol üst tarafa kaydı. Mavi gözlü çocuk da gözlerimden düşündüğümü anlamış olacak ki bir süre konuşmadı. "Sahi" dedim kendi kendime, "En son ne zaman biri beni ciddiye alıp siz diye hitap etti, ricalarıma kötü bakışlarla cevap vermedi, ne zaman iyi niyetle uyardığım bir insan bana sert tepki vermedi?" Düşünmeyi bitirince "Haklısınız." dedim ne

düşündüğümü anlamaya çalışır gibi bakan mavi gözlere, yelkovan daha da hızlı koştururken. "İnsanlar otuzunda ölüyor, altmışında gömülüyor."

On beş dakikalık yoldu aslında hastane yolu ama ben saatlerce sohbet ettim mavi gözlerle. Maksim Gorki'den konuştuk, Pavel'in en önde bayrak ile yürümesine, Ana'nın ne yüce gönüllü olduğundan konuştuk. Adı Özgür Deniz' miş. Gerçi adının pek bir önemi yok ya ben onu mavi gözlü çocuk diye hatırlayacağım. Hastanenin yakınlarında bir apartmanda oturuyormuş. Bir daha karşılaşamayız büyük ihtimalle. Dolmuş şoförü "Son durak!" dedi. İndim. Hala yağmur yağıyordu ve en güzeli benim şemsiyem yoktu. Benim aklım mavi gözlü çocuktaydı. Demek benim de anlaşılabileceğim insanlar var. Acaba o da kendini mutsuz hissediyor muydu kalabalık yalnızlıklar arasında? Yaşamayı unutarak gerektiği gibi, zamanından önce ölen insanlara üzülmüyor muydu benim gibi? Haksızlıklar onun için de katlanılmaz mıydı?

Madem ailemden başka anlaşılabileceğim, sevebileceğim insanlar vardı neden yalnızdım ben? "Hayyydaaa!" narasını duydum iç sesimin. "Biz bu konuyu rafa kaldırıyoruz, sen sürekli indiriyorsun raftan. Kapatmadık mı biz o konuyu?" diyerek haklı olarak isyan etti. İç sesim haklıydı. Bazılarının yalnız olup bir romanın sayfaları arasında kaybolması gerekir. Yoksa yağmurları kim sever?

Yine de insan mavi gözlü çocuk gibi bir arkadaşı olsun isterdi. Basmakalıp düşünceleri önemsemeyip ağlamanın yüz kızartıcı bir şey olmadığını bilse herkes, yalnız olmazdım belki. Mutluydum oysaki bugün. "Olsun." dedim yağmurun güzelliğini bozmamak için. "Zaten benim hiçbir mutluluğum bir saat kadar bile sürmedi ki."

Hastanede işim bitti. Nasıl hayatta kaldım, bilmiyorum. Eve gidince masanın başına oturdum hemen. Hikâyemi bitirecektim. Öyle bir son olmalı ki hikâyenin sonu, benim için başlangıç olmalı.

- Masada kâğıtlar var. Kimin bu kâğıtlar?

- Benim.

- Ne yazıyor o kâğıtlarda ?

- Hikâyeler.
- Ne anlatıyor o hikâyeler?
- Yarım kalan hikâyeleri.
- Okuyacaklar mı?
- Bilmem, belki okurlar.
- Beğenecekler mi?
- Bilmem, keşke beğenseler.
- Beğenmezlerse bırakacak mısın yazmayı?
- Bırakamam ki ben kalemimi. Varsın beğenmesinler.”

“ O gün yağmur yağmıştı." diyeceğim yıllar sonra, " Ve ben, benim için güneşin doğuşuna ilk o zaman şahit oldum."

Rumuz: Mavi
Mehrican KIRDI 10.Sınıf
Çiğli Fen Lisesi

BUGÜNE EN UZAK GÜN DÜN

Dün yaşadıklarım bir türlü aklımdan çıkmıyor. Hayattaki tek dostumu yalnız bıraktım. Onun bana asla yapmayacağı şeyi ben ona yaptım. Kendimi ona asla affettiremeyeceğim. Belki de affettirmeye vakit bulamadan o çoktan buradan gitmiş olur. Ama... Belki affeder. Hayır, öyle bir şey asla olmayacak. Artık hayatımın geri kalanını bu suçluluk duygusuyla geçirmek zorundayım. Bana güvenen insanları tek tek kaybediyorum ve buna engel olamıyorum. İstemeden de olsa onları yarı yolda bırakıyorum. Keşke dün hiç yaşanmamış olsaydı. Keşke dün dostumu kaybetmemiş olsaydım.

Bu sabah kapının ziliyle uyandım. Kapı ardı ardına çalınıyordu. Sıcacık yatağımdan çıkmak hiç istemiyordum. Ama kapıdaki çok ısrarcı gibiydi. Sonunda kapıyı açmak zorunda kaldım. Bu ısrarcı kişinin ortağım ve tek dostum olan Akif olduğunu görünce biraz rahatlardım. Fakat Akif, şaşkın bir şekilde bir pijamalarına bir bana bakıp duruyordu. Buna anlam veremiyordum. Bu bakışma bir süre devam etti. Sonunda Akif pes etti ve bana biraz kızgın, biraz da alaylı bir şekilde toplantıya geç kaldığımızı söyledi. Toplantı... Tamamen aklımdan çıkmıştı. Hemen içeri koştum ve hızla üzerime bir takım elbise geçirdim. Ağzıma birkaç parça ekmek attım. Saçımı hızlıca düzelttim ve Akif'in yanına koştum. Bunları sadece beş dakikada yapmışım. Akif bana şaşkın şaşkın bakıyordu. "Ee, hadi gitmiyor muyuz?" dedim. Akif, şaşkın bir gülümsemeyle bana baktı. Sonra hızlıca evden çıktık.

Sabahki hızlı çıkışıma göre toplantı gayet iyi geçmişti. Akif de çok mutlu görünüyordu. Bunu kutlamak için iş çıkışı bir restorana oturduk. Uzun zamandır hiç bu kadar huzurlu yemek yememiştim. Toplantıyı da atlatmıştık. Akif olmasa bunların hiçbirini yapamazdım. Ona bir kez daha teşekkür ettim. Yemeğimizi

yedikten sonra eve doğru yürümeye başladık. Hava kararmıştı. Ama Akif de ben de gece yürüyüşlerini çok seviyorduk. Uzunca bir yolu sessizce yürüdük. Etrafta bizden başka kimse yoktu. Sessizliğin ve temiz havanın verdiği huzur bizi rahatlatmıştı. Fakat bu huzur uzun sürmedi. Akif’le yollarımızın ayrıldığı köşede, yerde bir şeyin parladığını gördüm. Oraya doğru ilerlemeye başladık. İçimdeki huzur çoktan gitmiş, yerini korkuya bırakmıştı. Yerdeki parıltıya yaklaştıkça içimdeki korku daha da büyüyordu. Çünkü yerde bir kadın yatıyordu. Mavi paltosunun altından akan kanlar sokak lambasının ışığıyla parlıyordu. Akif hemen kadının yanına gitti. Kadının yaşayıp yaşamadığını öğrenmeye çalışıyordu. O sırada polis arabasının sirenleri duyuldu. Donup kalmıştım. Ne yapacağımı bilemiyordum. O anda kendimi asla affedemeyeceğim şeyi yaptım. Kaçtım. Akif’i orada bırakıp kaçtım. Kimse beni görmemişti. Bir süre durmadan koştum. Evime vardığımı fark edince durdum. Cebimden anahtarı çıkardım. Ellerim titriyordu. Kapıyı yavaşça açtım ve ardından hızlıca kilitledim. O anda içimi daha önce hiç yaşamadığım bir duygu sarmıştı. Suçluluk... Akif’i orada bırakıp gittiğim için ne kadar pişman olsam da geri dönemezdim. O gece gözümü bile kırpmadan öylece oturdum. Akif’i, en iyi dostumu, sonsuza kadar kaybetmiştim.

O gecenin ardından tam yedi yıl geçmişti. Fakat içimdeki suçluluk duygusunda en ufak bir azalma olmamıştı. O geceyi o kadar çok düşünüyordum ki artık gerçekleri tam olarak anımsayamıyordum. Akif’i bir daha hiç görmemiştim. Nerede olduğunu, şimdi neler yaptığını çok merak ediyordum. Tekrar o geceyi anımsadım. Ertesi gün onu haberlerde elinde kelepçelerle görmüştüm. Bu olamazdı, Akif’in hiçbir suçu yoktu. Tek görgü tanığı bendim. Bu yüzden polislerin karşısına geçip bunu açıklamak istedim. Ama kendimde o cesareti hiçbir zaman bulamadım. Aradan bir hafta geçtikten sonra gerçek suçlu ortaya çıktı. Böylece Akif kurtulmuş oldu. Bu hayatımda duyduğum belki de en güzel haberdirdi. Fakat artık Akif’in yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. Bu yüzden ne ben onu aradım ne de o beni. O gece hayatımı değiştirmişti. Aradan geçen yedi yıl boyunca hiç eskisi kadar huzurlu olamamıştım. Artık buna bir son vermek istiyordum. Akif’i bulup ona çok pişman olduğumu anlatmak, tekrar eskisi gibi

dost olmak istiyordum. Belki beni affederdi. Affetmese de bunun için ona kızamazdım ama en azından bunu denemem gerekiyordu. Çünkü ona karşı çok büyük bir özür borçluydum.

Sonunda kendimle olan çatışmaya son verdim ve Akif' i aramaya karar verdim. Onu bulup her şeyi anlatacaktım. İlk olarak Akif'in yedi yıl önce oturduğu eve gittim. Tahmin ettiğim gibi taşınmıştı. Fakat eski komşusu hala oradaydı. Zili çaldım. Kapıyı küçük bir çocuk açtı. Ona evde başka birilerinin olup olmadığını sordum. Ardından çocuğun annesi olduğunu düşündüğüm bir kadın geldi. Ona Akif' i sordum. Bana o gecedен sonra Akif'in buradan taşındığını söyledi. Belki de onu bulmamı istemediği için gitmişti. Ama ben bu sefer vazgeçmeyecektim. Kadına Akif'in nereye taşındığını bilip bilmediğini sordum. Bilmediğini söyledi. Tam teşekkür edip oradan uzaklaşmak üzereyken kadının bana seslendiğini duydum. Benim adım ve kim olduğumu sordu, ardından uzun bir süre şaşkınlıkla baktı. Söylemesi gereken önemli bir şey olduğunu söyledi. Kadının anlattıkları karşısında o kadar şaşırmıştım ki kadın bana iyi olup olmadığını sordu. İyi miydim, değil miydim bilmiyordum. Kadının anlattığına göre Akif taşındıktan iki sene sonra bir kaza geçirmiş ve kazadan sonra hafızasının bir kısmını kaybetmiş. O günden beri de tek hatırladığı ve ağzından düşürmediği isim Ali'ymiş. Fakat kimse Ali'nin kim olduğunu bilmiyormuş. Bu duyduklarım karşısında uzun bir süre kendime geledim çünkü Ali bendim. Demek beni hatırlıyordu. Ama bana kızgın değil miydi? Yoksa o günü unutmuş muydu? Bu sorular aklımda uçuşuyordu. Kadından Akif' in adresini aldım. Benim Ali olduğumu duyunca hiç şüphe etmeden inanmıştı ve bana adresi vermişti. Hemen bir taksiye bindim ve kadının bana verdiği adrese gittim. Evin kapısına yaklaştığımda en az o günkü kadar korkuyordum. Akif beni görünce ne tepki verecekti bilemiyordum. Sonunda ona söyleyeceklerimi planladıktan sonra kapıyı çaldım. Kapı açıldığında heyecandan ne yapacağımı bilemedim. Akif karşımda duruyordu. Zaman onu hiç yaşlandırmamıştı. Beni görünce gözlerinin parıldadığını gördüm. Bana sarıldı. Olanların şokunu atlattıktan sonra beni içeri davet etti. O anda ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Akif o gece olanları hatırlamıyordu. Benim Akif'e kendimi affettirmeme gerek kalmamıştı. Arkadaşlığımız sanki hiçbir şey olmamış gibi devam

ediyordu. Buna önce gerçekten sevindim. İim rahatlamıştı. Akif le tekrar dost olabilecektik. Fakat zaman geçtikçe kendimi daha suçlu hissetmeye başladım. Akif, her şeyi unutmuş olabilirdi ama ben ona yaptığım şeyi bir türlü unutamıyordum. Kendimi ona affettirme şansına bir daha hiç sahip olamayacaktım. Akif, bunları ne kadar hatırlamasa da bana duyduğu kızgınlığın içinde bir yerlerde olduğunu biliyordum ve sanki hiçbir şey olmamış gibi onu kandırmak bana daha da acı veriyordu. Ona bunu asla anlatmadım. Çünkü artık bu duyguyla yaşamaya alışmaya başlamıştım. Dün geçmişte kalmıştı. Bir daha onu asla yarı yolda bırakmayacaktım.

Rumuz: Nağme
Ezgi TÜRKÖZ 10.Sınıf
Özel Ege Lisesi

AYAK SESLERİ

Herkese göre sıradan bir salı sabahıydı, en olağan dışı manzarayı sergileyen şapkalı adama göre bile olması gereken her şey, olması gerektiği gibiydi. Hava, günün bu saatlerinde olması gerektiği gibi karanlık ve boğucuydu. Sokaklar gözü birbirini görmekten aciz insanlarla dolacaktı birazdan, yine her zamanki gibi aynı sessizliğe hizmet eden surat ifadeleriyle dolan insanlar geçecekti. Sessizdi sokaklar ve insanlarla dolduğunda bile sessiz kalacaktı. Hayır, bu kulaklarınız duymadığında, endişelendiğiniz ve size bir konuşmadan çok daha dolu gelen sessizlik değildi; bu yıllardır yüzünde aynı ifadeyle sokaklar arasında mekik dokuyan insanların yüzündeki umursamazlığın verdiği kasvetti.

Her şey aynıydı: İnsanların yüzündeki bakışların içeriği bile yıllardır aynı kasvet ve umursamazlıkla yontulduğu gibiydi. Genç adam, şapkasının altına gizlediği kusursuz ama bir o kadar da ifadesiz yüzünü biraz daha aydınlığa çevirdiğinde takım elbisesine sinen umutsuzluk hissini gördü ve ağır adımlarla hala yanmakta olan sokak lambasının altından uzaklaştı. İnsanlık sokağa henüz dolmaya başlamamıştı ama daha şimdiden ruhunu şapkasının karanlığına saklamış olan adam emindi, kimse onun varlığını fark etmeyecekti; gelip geçeceklerdi, bütün dünya eskisi gibi onları umursamadan dönüyor zannederek.

Sokaklar öyle silik bir nefretin kokusuna hapsolmuştu ki umutsuzluk insanların gözüne görünmeyen bir sis gibi dağılmış, sokaktan geçenleri çevreliyordu. Sokaktaki saatin çanı bir kere daha vurduğunda akrep ve yelkovan sonunda, sabah ışıklarının monoton hayatlara dolacağı saat altıyı göstermişti. Akrep ve yelkovan bir süre daha 06.00'da kalsa da birkaç dakika sonra sokakların içine adeta insanlara nefes alacakları alan bırakmayan kahve kokusu yayıldı. Evlerinden çıkan insanlar yine onlardan beklendiği gibi aynı umutsuz adımlarla sanki hipnotize olmuş bir şekilde yürümeye devam ediyorlardı ki bu sırada, Arnavut kaldırımli yolda yürüyenlerden birinin yüzünde çaresizlik ifadesi

belirdi. Öyle derin bir çaresizlikti ki bu, kaldırımın ucunda oturan bir kadın bunu gördüğü anda ara sokaklardan birine girerek izini kaybettirdi. Ve insanlardan biri bile, kaybolan kişinin yokluğunu fark etmedi. Ya da buna tenezzül etmek için gereken cesaret kimsede bulunmuyordu.

Sokak başında ayakkabılarını cilalatmakta olan adama göre her birinin kafasında ayrı bir çaresizlik ama yüzlerinde aynı hissizlikten oluşan gölgeden maskeler vardı. Sokağa yavaş yavaş dağılmakta olan insanlara baktığında şapkasını biraz daha yüzüne doğru çekme eğilimi hissetti ve eldiveninin içinde gizlenen kemikli parmaklarını acımasızlıkla yüzünü gizlemek için kullandığı şapkaya vurdu. Sokağın başından, sonuna doğru giden bakışlarının tek gördüğü şey kederli bir salı sabahıydı. İnsanlar... İnsanlar her yerde, her zaman kendini bilmez bir ifadeyle dolaşırken kafalarındaki soru işaretlerini silebilmek için farklı cevaplara yöneliyorlardı. Bir sorun varsa bunu daha büyük bir düşünce bulutu haline getirmek şart mıydı? İşte bu, aslında sorulması gereken soruydu adama göre.

Yeni boyalı ayakkabılarını sert bir dönüşle gıcırdatarak sokağın ters tarafına yönlendirdi adam. Başında onu diğerlerinden ayıran siyahın en koyu tonundan bir şapka, ellerinde ölümün bakışlarını aratmayacak kadar keskin, deri eldivenler...

Birkaç saniye kadar sonra sessizliğe boğulan sokaktan geçen insanların adımları şapkalı adamın bir anda yok olmasının farkında bile olmayarak caddeyi arşınlamaya devam etti. Onlar, gözlerini sadece bakmak için harcayan ama bir türlü gerçeğin soluk noktalarını arayıp gözlerinin onları görmesini sağlayamayan canlılardı.

Nefes alıyorlardı, ancak ne için nefes aldıklarının farkında bile değillerdi.

En azından sokağın başına doğru uzanan yolu takip eden bir ara sokakta, siyah şapkasıyla diğer herkesten farklı, kendinden ve düşüncelerinden emin bir duruş sergileyen adam, gözlerin onu algılayamayacağı bir gölgede saklanırken böyle düşünüyordu.

Sessizce, insanların arasında dolaşmaktan dolayı yeni edindiği alışkanlığı olan başını eğerek şapkasını yüzünü gizleyecek bir şekilde önüne çekme eylemini bir daha gerçekleştirdi ve varlığından şüphe duyulacak bir hızda yokluğun getirdiği boşluğa

sığınarak kayboldu.

Ve hiçliğe giden sokakta bulunan hiç kimse, bir nefes sesinin aniden gelen bir rüzgârla kayıplara karışmasını garipsemedi.

Hâlâ güneşin doğmadığı sokakta lambalar yanıyordu; insanlar yürüyordu, çocuklar ellerindeki şekerlerle, bakımsızlık ve tozdan rengini yitirmiş kaldırımların üzerinde koşuyordu.

Diğerlerinden çok daha dikkatli gözlerle sokağı inceleyen bir çocuk lambanın altına geldi, adımları kendinden emin ve yavaştı. Başının üstündeki neredeyse ulaşılmaz görünen ışığa baktı. Ondan başka kimse sokaktan kaybolan fötr şapkalı adamı ve ardından yanıp sönen lambaları fark etmemiş gibiydi. Sokağı taradı gözleri, aynı onun gibi ne olduğunu anlamaya çalışan var mı diye.

Annesinin daha önce söylediği bir söz aklına gelmişti. Küçük çocuk, hasta yatağında yatarken ona bakmayı değil, görmeyi bilmesinin önemli olduğunu söylüyor ve kim ne derse desin olayları olması gerektiği gibi değil de olduğu gibi görmesi gerektiğini fısıldıyordu.

Başındaki kırmızı şapkayı düşmemesi için tutarak başını bir kez daha kaldırıp sarı renkli, göz kamaştıran ışığa bakmak istedi çocuk, ancak lambaya bağlı olan elektrik tellerinden gelen bir cızırtıyı duyduğu anda, mokasen ayakkabılarının dizginlediği adımlarını elinden geldiği ölçüde hızlandırarak karşı kaldırımda onu bekleyen arkadaşlarının yanına gitti.

Güneşin doğmasına birkaç dakika kala, çocuğun ilgiyle izlediği lamba hiç kimsenin duyamayacağı kadar tiz bir sesle çatladı ve lambanın içindeki ampul titreyerek ışığını kaybetti.

Basınçtan dolayı patlayan cam, küçük parçalar halinde kaldırıma düşerken çıkan seslerde insanlara karşı bariz bir yakınma vardı.

Ama insanlar, her zaman olduğu ve de her daim olmaya devam edeceği gibi, alışıl gelmiş bir tempoda, ayakkabılarının aşınmış yüzeylerinden gelen seslerle, yerdeki kırık lambaya bakmadan yürümeye devam ettiler.

Rumuz: Kızıl Ayın Gölgesi
Müge DEMİR SOY 11.Sınıf
Özel Ege Lisesi

KUCAK

Aşktan da öfkeden de kurtarandır seni İzmir. Kırgınlığını, hayatta kalışını sorguladığın bir sahil; kimi zaman üzüntünü denize hıçkırdığın anlar... Gecenin dört buçuğu, gündüzün tam on ikisi... Anı yaşamaktır İzmir.

Yaralı kolumu saran hemşireye baktım. Belli, meslekte yeniydi. Bir yandan profesyonelmış gibi davranmaya çalışıyordu ancak yüz ifadesinden canımı yakmamak için çekindiği aşikârdı. “Korkma hemşire, yanmaz benim canım.” dedim. Onaylar gibi gülümsedi. “Canım yanmaz.” demiştim. Esasen öyleydi. Fiziksel acıya karşı duyarlı büyümüştüm. Bir aileye sahip olmayışım çocukluğumda iyi alıştırmıştı beni dayaa. Çok yaralandım. Kavgalarda, para için yaptığım görevlerde... Hiçbiri önemli değildi aslında, yara dediğinin ilacı var. Ama benim yaralı oluşumun çok büyük bir mazisi var.

Kendimi sokakta bulduğumda dört yaşımdaydım. Üstümde oradan buradan bulduklarımın kaldırımda çaresiz bekliyordum. En büyük korkum acıkmak ve susamaktı. Çünkü çocuktum. Nereden bulacaktım? Kimden yardım alacaktım? Sonunda siyah takım elbiseli, iyi giyimli, güzel kokulu (o zamanlar sokakta güzel bir kokuya rastlamanın güç olduğundan) birkaç adamın bana kimim kimsem olup olmadığını sorup yanlarında götürdüklerini hatırlıyorum. O gün bugündür, yirmi dört senedir onlarla birlikteyim. Büyüttüler, beslediler, eyvallah. Ama içimde ukde kalan öyle bir şey var ki, telafisi yok. Okumak duygusu. Tadamadığım ve tatmak istediğim en nadide duygu. Sadece ilkökul eğitimi almıştım. Belki bir ailem olsaydı durum değişirdi diye düşündüm. Aslında bir ailem vardı. Yirmi dört senedir büyüdüklerim. Ama kan bağı başkaydı. Birinin canı yanında dünyalara bedel acı duymak, onlar mutlu olunca huzurla yatağa girmek ve şefkat görmek bambaşkaydı. Yaşayamadığım her şey için yirmi dokuz senedir İzmir'e sığındım. Hem doğduğum hem doğduğum zarif ve kıvrımlı bu şehir benim tek ailemdi.

Düşünceli, biten sigaramı ayağımla ezerken hemen hemen bizim mekâna geldiğimi fark ettim. Konak'ta meydana uzak, köhne ve görünüşü fabrikayı andıran bir mekândı. Burada yaşar, malzemelerimizi burada tutar, görevleri burada planlardık. Örgüt değildik, vatana karşıtlığımız da yoktu. İzmirliydik sonuçta. Sadece yaşam koşulları bizi bu hale getirmişti. En azından beni... Uzaklaşabilirdim bu ortamdan istesem. Fakat olur ya kader sana öyle bir oyun oynar ki kaçamazsın. Sıkışır kalırsın. Bir kadının kalbindeki en ücra hapishanede, onun bile haberi olmadan senelerce çürür gidersin.

Çocukluğumdan gelir bu tutku. On dokuz sene önce ben daha çocukken gelmişti Nazlı mekâna. Onun da hikâyesi derindi. Benimkinden biraz daha farklı ama enkazı aynıydı. İkimiz de yaralıydık. “Güçsüz bir adamım ben!” dedim kendi kendime. On dokuz senedir bir gün olsun sevdiğim kadına aşkımı haykıramadım. Hep acıyı yeğledim. Sevdiğim kadınla belki de mutlu olacaktım ya da hayatımın geri kalanını onsuz ve ailesiz (!) geçirecektim. Bu düşüncelerle girdim mekâna. Bizimkiler yeni planı konuşuyorlardı.

-Selamünaleyküm.

-Ooo hoş geldin Emir'im.

-Hayırdır ne yapıyorsunuz?

-Gel sen de bak. Bu gece görevdeyiz. Ama sen gelebilecek misin?

-Neden gelmeyeyim? Şu zamana kadar hangi görevde yanınızda değildim?

-Öyle, öyle de geçen seferki görevde yaralanmıştın ya, ondan dedim.

-İyiym ben!

Görevler üst kuvvetten gelirdi. Bize iş yaptıran üstümüzü, Safret Ağabey'in çoğu adamı tanımazdı. Ben hariç. Üstler bana güvenirdi. O yüzden tanışma imkânı bulmuştum. Görevleri onlar belirler, malzeme yardımı yapar ve paramızı verirlerdi. Görev başarılı olursa paramızı sorunsuz alırdık. Başarılı olamadığımız takdirde -avutmak amaçlı- paranın yüzde onu verilirdi.

-Nazlı sen de geliyor musun göreve?

-Bensiz görev mi olur Emir? dedi sırtarak.

-Ne yapıyoruz, görev ne?

-Konak Meydanı'ndaki Saat Kulesi'nin saatini çalacağız.

Nazlı'nın bu cümlesi kafamın içindeki boş duvarlarda belki yüz, belki bin defa yankılandı. Doyduğum şehrin bir parçasını nasıl çalardım? Var mıydı benim kitabımda İzmir'e ihanet. Yıllarca beni koşulsuzca kucaklayan bu şehre armağanım bu mu olacaktı? Çok şey düşündüm, içime sinmiyordu ancak tayfaya ses etmedim.

-Tamam. Saat kaçta çıkıyoruz.

-Sabaha karşı dört buçukta...

Sessizce, boş ve düşüncesiz, odama çıktım. Saat akşam on buçuktu. Hazırlanmaya başladım. Koyu renk görev giysilerimizi giydim. Bereyle maske karışımı bir yüzlük çıkardım dolaptan. Siyah hafif botlarımı giydim. İsteksiz ve hazır biçimde beklemeye koyuldum.

-Haydi tayfa, çıkıyoruz!

-Tamamdır Safret Ağabey, geliyoruz.

Siyah ve geniş görev minibüsüyle Konak Meydanı'na doğru yola koyulduk. Saatin geçliğinden dolayı sokakta neredeyse kimse yoktu. On beş yirmi dakika sonra -trafik olmamasından- meydana gelmiştik. Nazlı ve Safret Ağabey aşağıda kalacaktı. Ben ve tayfadan birkaç kişi kuleye tırmanacaktık.

-Başlıyoruz.

-Tamamdır ağabey.

-Ne yapacağını biliyorsun Emir. Sana güveniyorum. Haydi aslanım bitir şu işi.

-Eyvallah.

Etrafı kolaçan edip rahat ve şüphe sezdirmeyen tavırlarla kuleye içten tırmanmaya başladık. Ne yapacağımı biliyordum. Hızlıca işe koyuldum. Zaten yapılacaklar belliydi ve kulenin güvenliği önceden ayarlanmıştı. Fakat bir terslik vardı. Tayfa duraksamıştı. Sonunda yukarıya doğru yaklaşan ayak seslerini işittim. Tayfanın geldiğini düşünerek işime devam ettim. İyice yaklaşan ayak seslerini duydum. Biri koşuyor muydu?

-Emir! Emir neredesin? Kaç!

Nazlı'nın sesiydi. Ancak sesindeki bu telaş pek de hayra yorulacak gibi değildi. Ekledi:

-Polis bastı. Öğrenmişler Emir. Neredesin?

Hemen aşağıya doğru koşmaya başladım. Nazlı'yı korkmuş bir halde merdivenlerde buldum.

-Tayfa kaçtı. Bir tek biz kaldık. Kaç!

Birlikte kulenin dar merdivenlerinden koşarak inmeye başladık. Nihayet meydana ayak basmıştık. Kemeraltı'nın dar sokaklarında kaybolmak düşüncesiyle oraya yöneldik. Kâbus olan gece nihayetinde siren sesleri ve adımıza geçen anonsu da getirmişti. Durmadık, koşmaya devam ettik. Siren sesinin sahibi anonsu tekrarladı:

-Durun yoksa zor kullanacağız. Teslim olun!

Kaçmaya devam ettik. Gecenin sessizliğini bozan siren sesleri de arkamızdan bize eşlik ediyordu. Fakat birden kulaklarda yankılanan ve benim hareketime son veren bir ses duyuldu. Nazlı'nın adımı haykıran sesini duydum. Durdum. Sırtımda öncelikli bir yanma hissi belirdi. Daha sonra dayanılmaz bir acıya döndü. Dizlerimin üstüne çöktüm. Nazlı karşımda dizlerinin üstünde hıçkırarak ağlıyordu. Melek yüzünü iki elimin arasına aldım.

-Nazlı?

-Yorma kendini Emir. Yaşayacaksın, izin vermeyeceğim ölmene!

-Sana aşığım!

Etrafta sadece yaklaşan siren seslerinin eşliğinde Nazlı'nın suskunluğu vardı. Acıya dayanamadım. Yere kapaklandım. Nazlı başımı dizlerinin üstüne aldı. Onun kucığında sanki hiç yaşayamadığım anne şefkatini hissettim. Ağlamaklı bir sesle:

-On dokuz senedir, bir tek sana.

Nazlı'nın bu cümlesi üzerine acıdan kapanan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Vücudumdan yere akan kanın yerine, sanki damarlarıma on katı girmişti. Gözümden akan son damla yaş yanağımdan Nazlı'nın bacağına düştü. İzmir'imın toprağında, hem sevdiğim hem de sevildiğim kadının sıcacık kucığında artık huzurla ölebilirdim.

Rumuz: Sarı Papatya
Busenur AK 10.Sınıf
Torbalı 7 Eylül Anadolu Lisesi

Đ Ừ S
G Ừ N L Ừ Ớ Ừ

YOLUNU DEĞİŞTİREN NEHİR

Uçan halıma kuruldum, gidiyorum masal diyarına, buluyorum en sevdiğim kahramanlarımı orada. Az gidiyorum, uz gidiyorum, dere tepe düz gidiyorum, ben masalları çok ama çok seviyorum.

Uzun zamanlar önce Kaf Dağı'nın ardında, mor çiçekler bahçesinin arkasında, Mavi Sultan Nehri'nin yanı başında Kaygısız köyü varmış. Köyün adı gibi, kaygısızmış buranın insanları. Çevrelerine dikkat etmez, birbirlerine “Günaydın” demez, evlerinin önünü bile süpürmezlermiş.

Güzel bir şarkı söyler gibi şırıl şırıl akan, pırıl pırıl sularıyla herkesi büyüleyen Mavi Sultan Nehri de bu köyden geçermiş. Bu güzel nehri en çok seven kişi de tatlı mı tatlı, şirin mi şirin bir kız çocuğu olan Damla'ymış. Damla, her sabah nehrin yanına gelir onunla sohbet edermiş. Nehir de sevgiyle dinlermiş bu tatlı kızı.

Yıllar geçmiş, Mavi Sultan Nehri'nin suları kararmaya, şarkısı yok olmaya başlamış. Hiçbir şeye dikkat etmeyen köy halkı Mavi Sultan'a da bakmıyormuş çünkü. Onu tek koruyan ve kollayan kişi Damla imiş ama o ne kadar korusa da köy halkı nehri kirletip duruyormuş.

Bir gece, köy halkı tam uykuya daldığı sıralarda, birden bir gürültü kopmuş. "Foşş..." Fakat kimse önemsememiş. Kimse çıkıp da ne oluyor diye bakmaya gerek görmemiş. Damla bu durumdan çok korkmuş ve kaygılanmış ama dışarı çıkmaya cesaret edememiş.

Sabah olmuş, güneş doğmuş. Herkes kahvaltısını yapmış, her günkü işlerini yapmak üzere evlerinden çıkmaya başlamışlar. Damla da her sabah yaptığı gibi Mavi Sultan'la konuşmak için evden çıkmış. Ama o da ne? Mavi Sultan'ın her zaman aktığı yerde kocaman bir toprak parçası duruyormuş. Damla korkuyla bağırmaya başlamış: “Nehrimiz yerinde yok, nehrimiz yerinde yok!”

Kimse Damla'nın bağırmasıyla ilgilenmemiş. Erkekler ürünleri sulamak için tarlalarına gitmiş, kadınlar ev işlerini yapmaya devam etmiş. Köyün insanları nehrin yok olduğunun değil, aktığının bile farkında değilmişler aslında. Gel gelelim, Mavi Sultan'ın yokluğunu anlamaları da biraz zaman almış.

Günler haftaları kovalar iken susuzluktan dolayı köyün hayvanları ölmüş, tarlaları kurumuş, insanlar yemek bile yapamamış. Köy halkı çok pişmanmış ama iş işten geçmiş. Güzel nehirden hiç haber alınamıyormuş. Köy halkı nehirlerinin geri dönmesi için, onun tek dostu olan Damla'ya başvurmuş. Damla da nehrin geri gelmesini istiyormuş ama ne yapacağını bilmiyormuş.

Damla, bir gece rüyasında Mavi Sultan Nehri'ni görmüş. Nehir sanki kendisine bir şeyler söylemeye çalışıyor ama söyleyemiyormuş. Sabah uyandığında Damla'nın omzuna bembeyaz bir güvercin konmuş. Ayağında bir kâğıt varmış posta güvercinin. Damla heyecanla kâğıdı açmış, bu bir yol haritasıymış.

Damla, köy halkına nehrin izini bulduğunu anlatmış. Köyün ileri gelenleri Damla ile Cesur Derya'nın gidip Mavi Sultan'ı getirmelerine karar vermişler. İki arkadaş az gitmişler, uz gitmişler dere tepe düz gitmişler ki birden kendilerini bir ağaç şeklinde uçan balonun yanında görmüşler. Meraklı Derya ve cesaretli Damla kafa kafaya verip uçan balonu hareket ettirmişler. Zorlu bir yolculuktan sonra, çok sıcak ve kurak olan bir çöle gelmişler. Karşılarında upuzun ve tertemiz bir nehir görmüşler. Bu, Mavi Sultan'mış. Damla hemen kuma oturup Mavi Sultan 'a onu ne kadar özlediğini anlatmış, dönmesi için yalvarmış yakarmış. O ağladıkça nehir de ağlıyormuş. Ona köyün durumunu anlatmış, köyün insanların akıllandığını söylemiş.

Ama Mavi Sultan geri dönmek istemiyormuş. Çünkü çöldeki insanlar, ona gözü gibi bakıyor; tertemiz tutuyorlarmış. Geri dönüp yeniden üzülmek istemiyormuş. Damla ona ne kadar dil dökse de Mavi Sultan pek inanmak istemiyormuş. Çünkü o eski anılarıyla tekrar karşılaşmak onu çok ama çok üzermiş. Damla artık tüm şansını denese de başaramayacağını anlayarak uçan balonuna geri dönmüş. Tam ayağa kalkıp uçan balona yönelirken birden geri dönüp eskiden Mavi Sultan'ın çakıl taşlarından topladığı boynundan hiç çıkarmadığı kolyeyi suya bırakarak

“Benden sana bir hatıra, lütfen beni unutma!” diyerek uçan balonuna gözyaşlarıyla binmiş. O gece üzüntüden içi kan ağlamış, yatıp uyuyamamış. Penceresinden Mavi Sultan'ın olduğu yöne bakarak eskiden beraber söyledikleri şarkılarını mırıldanırken pencerenin kenarında uyuyup kalmış.

Damla, o sabah güzel güneşin parıltısıyla uyanmış tam uykusunu açacakmış ki o da ne! Pırıl pırıl, masmavi bir nehir... Damla şaşkınlıkla dışarıya koşarken tüm halkın Mavi Sultan'ın çevresinde halka oluşturmuş, eğlenip güldüğünü görmüş.

Mavi Sultan artık dayanamayarak onları affetmiş ve isteklerini kabul etmiş. Tabii bunda en çok Damla'nın rolü varmış. Sularının birazını da çöle bırakarak köyüne geri dönmüş.

Kaygısız köy, umursamazlığını üzerinden atmış. Herkes köyüne yeni bir ad aramaya başlamış. Bu adı da Damla bulmuş: Güzelsu köyü.

Gökten üç nehir akmış, masal kuşu kapısını kapatmış...

Rumuz: Su Sesi
Asya ÖZÇELİK 8.Sınıf
Çiftehavuzlar Ortaokulu

TİRTİLİN PES EDİŞİ

Sabah kalktım,
Pencereyi açtım,
Bahçede tırtıl.
Yaprakları yiyor
Kıtır kıtır.
Pis tırtıl,
Hain tırtıl,
Neden yedin
Bizim yaprakları
Kıtır kıtır?
Ben de seni yiyeyim mi
Çıtır çıtır?

İçinde her renk çiçek bulunduran, kocaman bir bahçenin içinde yaşam süren, minik bir tırtılmış Mino. Bahçede yaşayan diğer tüm canlılar gibi sabah kalkar, şarkı söyleyerek kahvaltısını eder ve dışarıya çıkıp yaşıtlarına katılarak oyunlar oynarmış. Mino ne zaman şarkı söylemeye başlasa papatyalar daha canlı renklere bürünür, güller yüzünü ona döner, menekşeler dans etmeye başlarmış.

Mino bir gün yine rutinini sürdürüyormuş, dışarı çıkıp arkadaşlarının toplanıp hararetle bir şeyler konuştuklarını görünce hızlıca yanlarına gitmiş. Arkadaşlarından biri olan arı Baler, onu görünce diğerlerini dürtmüş ve sesler aniden kesilince Mino daha fazla meraklanmaya başlamış. “Neler konuşuyordunuz öyle gizli gizli?” diye sormasıyla Sinek Alaz kıkırdamaya başlamış: “Tabii ki de seni. Baksana, yürümeni sağlayacak ayakların bile yok. Çok

yavaş ilerliyorsun. Eksiklerini saymaya ömrüm yetmez.” diye cevap alan Mino şaşırmış. Çünkü o güne dek dost olarak gördüğü Alaz’ın böyle yorumlar yapabileceğine ihtimal vermiyordu.

Kurbağa Sefi sözü almış: “Sana katılıyorum Alaz, baksana daha küçücük. Büyüse bile boyu ne kadar uzayabilir ki? Benim boyuma hayatta yetişemez. Benim ayaklarımın gücüne de yetişemez. Bir kurbağanın kuvvetine erişmek ufak bir tırtıl parçası için imkânsızdan bile ötede.” “Seninki kadar berbat ses de duymamıştım doğrusu.” diye sohbete atılan Cırcır, devamını getirmiş sözlerinin: “Diğerleri benim şarkı söylemem için yalvarırken sen konuşunca bile kulaklarını kapatıyorlar. Eklemek isterim ki sadece yeşil renktesin ve bir sanatçı olarak tek renkli hayvanlardan nefret ediyorum. Kim sever ki tek çeşidi? Ben bir çekirge olduğum halde pembe ve mavi renk bulunduruyorum. Kendinden utanmalısın, böyle nasıl çıkarsın dışarı? İnsanlar da sevmiyor seni. Sadece dut yaprağı yiyorsun, gerisi boş. Bir işe yarasan içim acımayacak!”

Mino en sonunda gözleri dolarak uzaklaşmaya başlamış. Peşinden gelen arkadaşı İlsu ona yetişmiş ve konuşmaya başlamış: “Seni üzmem için öyle diyorlar. Söyledikleri şeyler kesinlikle yanlış. Mesela ben senin renginde olmak isterdim. Bu bahçede hiç kimse yediğinin tadına senin yaptığın gibi varmıyor. İki insan bahçe duvarının arkasında konuşurken duyduğuma göre tırtıllar büyüyünce çok güzel oluyorlarmış.” Bu sözler karşısında Mino: “Bir uğur böceği için söylemesi kolay tabii. Seni sevmeyen mi var? Bir de bana bak! Bir annem, babam bile yok. Gayesizce yaşamımı sürüyorum ve üstüne üstlük bir de çirkinim.”

İlsu yanıt vermek için ağzını açtığı anda minik tırtıl onu dinlemeden arkasını dönmüş ve sürekli gittiği dut ağacına doğru ilerlemiş. Ağacın dalına ulaştığında dinlenmeye karar vermiş. Arkadaşlarının söyledikleri durmadan aklında yankılanıyor, her geçen saniye kendine olan sevgisi ve güveni azalıyor.

Benimle bunca zaman oyun oynamaları bile mucize, diye düşünmüş. Ben kimim, onlar kim? Ne olurdu ki Sefi gibi güçlü bacaklarım, Zıpzin gibi güzel bir rengim, Cırcır gibi huzur veren sesim olsa ne olurdu sanki? Dut yapraklarını oburca yemek ve uyumaktan başka yaptığım bir şey yok. Dediklerinde haklılar. İlsu

beni boşu boşuna ümitlendirmeye çalıştı.

Ağacın altından sesler gelince bakmış ve arkadaşlarını görmesiyle derin bir nefes almış. “Ne oldu, çok mu utandın?” diye seslenip gülüşenler de bardağı taşıran son damlaymış artık. Mino, öfkeyle ellerini ovuşturmuş ve çıkan ses öyle yüksekmiş ki, bahçenin öteki ucundan dahi duyulabiliyormuş. Aşağıdakiler gülüşmeyi bırakıp şaşkınlıkla tırtılı izlemeye başlamışlar. Mino, ellerini birbirine sürtmeye devam ettikçe etrafını bir şey sarıyormuş. Tamamen karanlık olduğunda ovmayı bırakmış ve o yorgunlukla uyumuş.

Haftalarca uyumuş Mino. Sonunda uyandığında, hala karanlık olduğunu fark etmiş ve uykudan önce ördüğü kozanın içinde olduğunu hatırlamış, yavaşça kozayı delip çıkmaya başlamış. Güneş ışığını hissettiğinde gülümseyerek esniyormuş ki ona sarılan arkadaşlarını fark etmiş. Garipsediği şey, kozayı örmeden önce onunla dalga geçenler ağlayarak sarılıyorlarmış. “Neler oluyor? Niye ağlıyorsunuz böyle?” diye şaşkınlıkla sorunca dostları hep bir ağızdan: “Özür dileriz Mino.” demişler. Mino affetmiş fakat hala neden özür dilediklerini anlayamamış. İlsu onu tutup başka bir ağacın tepesine götürmüş ve durumu açıklamaya başlamış: “Sen öfkelenip kendini kapatınca herkes çok korktu. Senden özür dilemelerinin sebebi, pişman olup hatalarını anlamaları. Hele de senin şimdiki halini görünce, renkten renge girdiler, fark etmedin mi?” diye kıkırdayınca Mino, şimdiki halden kastın ne olduğunu anlamak için vücuduna bakmış ve gözlerini neredeyse yuvalarından fırlayınca dek açmış. Arkasında her rengi bulunduran kanatları varmış. İlsu arkasından çıkardığı aynasını ona verince Mino daha fazla şaşırmış. Eskiden beğenmediği surati, şimdi tam hayalini kurduğu gibi çok güzelmış. Üstelik sema mavisini gözleri varmış!

İlsu konuşmaya başlayınca Mino dikkat kesilip onu dinlemiş: “Birkaç hafta önce, renklilik, güzel bir yüz, sevilen bir ses, güçlü bir beden istiyordun. Şimdi hiçbir şey değişmedi. Senin içinde hep o özellikler vardı. Tırtıl iken vücudun yeşil görünse de ruhunun renkliliğinin farkındaydım. Yüzünü beğenmesen de benim hayalimdeki yüzün hep seninki gibi olduğunu bilmiyordun. Annen ve baban yok diye üzülyordun fakat onlar seni var ettikten sonra özgürlüklerini kutlamak için uzak diyarlara gitmişler, tüm

kelebeklerin yaptığı gibi. Sen de öyle yapacaksın. Artık ayakların var, hem de altı tane! Değişmeyen şeylerden biri de sana olan desteğim ve sevgim. Bunlar hiçbir zaman azalmadı.” İlsu sözlerine devam etmiş: “Hayat da senin değişimine benziyor, Mino. Tam işe yaramadığını düşünüp pes etmek istiyorsun, kozanı örüyorsun ve kozadan çıktığın an içinin güzelliği dışına taşıyor, bedenini renklendiriyor. Sana tırtılken de inanıyordum, hala inanıyorum. Potansiyelini gör ve kendine güven. Bu, yaşamın anahtarıdır.”

Gökten üç elma düştü. Kimin ne muradı varsa onun başına...

Rumuz: Umutlu Kelebek
Bennur YILMAZ 8.Sınıf
Özel Karşıyaka Bahçeşehir Ortaokulu

AYKIZ İLE ZORBAY

Evvel zaman içinde gücüyle, kuvvetiyle ve sertliğiyle nam salmış bir padişah varmış. Tüm zorlukların üstesinden gelebilsin diye Zorbey adını verdiği bir de oğlu varmış. Adı Zorbey konmuş konmasına ama bizim oğlan adı gibi hiç değilmiş. Zayıf, cılız, üstelik korkak bir çocukmuş. Özellikle hayvanlardan çok korkarmış. Babası düşünmüş, taşınmış oğlunun bu özelliğini kimsenin anlamaması için ülkedeki tüm hayvanları bulundukları bölgenin dışına çıkarmaya karar vermiş. Tüm ülkenin etrafını da büyük surlarla çevirtmiş. Halkının hayvan beslemesini yasaklamış. Yasağına karşı gelenlere ise ceza vereceğini duyurmuş. Halk, padişahlarının neden böyle bir karar aldığını bir türlü anlayamamış ama öyle ya, “koskoca padişah, vardır bir bildiği” diye ses çıkarmamışlar. Biraz da korkmuşlar. İçlerinden sadece bir oduncu ve karısı padişahın bu isteğine uymamış. Çünkü onlar için hayvanları çok önemliymiş. Hem doğayı hem de hayvanları çok seviyorlarmış. Bu yüzden surların arkasındaki ormanda bir ev yapıp orada yaşamaya başlamışlar. Gel zaman git zaman oduncu ve karısının Aykız adını verdikleri güzel mi güzel, ay parçası gibi bir kızları olmuş. Aykız ormanda annesi, babası, köpekleri Bal ile Badem ve ayrıca daha birçok hayvan dostu ile yaşamaktan çok mutluymuş. Aykız hayvanlarla o kadar iyi anlaşmış ki zamanla onların dilinden anlamaya başlamış. Bal ve Bademle birlikte bütün ormanı dolaşırlarmış. Hasta olan hayvanları evlerine getirir, iyileşinceye kadar onlarla ilgilenirmiş. Anne ve babası da hayvan dostları için evde ilaç hazırlar, onların bakımında Aykız'a yardım ederlermiş. Bu yüzden tüm hayvanlar onlara çok iyi davranır; bazıları eti, bazıları sütü, yumurtası ve balı ile Aykız ve ailesine teşekkür ederlermiş. Ormanda hayat mutlu bir şekilde geçerken surların arkasındaki hayat ise hiç mutlu değilmiş. İnsanların gördüğü sadece bitkiler ve bir de gökyüzünde uçan kuşlarmış. Halk sadece sebze, meyve yemekten zamanla etin,

sütün, yumurtanın, balın tadını unutmuşlar. Bu yüzden zamanla güçten düşmüşler; yüzleri artık gülmez, sesleri artık sokaklarda duyulmaz olmuş. Padişahın oğlu da büyümüş. Büyümesine büyümüş ama zayıflığı ve güçsüzlüğü daha da artmış, bu yüzden bir padişah olabilecek güç ve kuvvete sahip değilmiş. En sonunda padişah hekimlerine çare bulmalarını emretmiş. Hekimler çareyi biliyorlarmış ama söylemeye korkuyorlarmış. Sonunda bir tanesi:

-Padişahım, Zorbey'imizin derdi sadece güzel beslenememek, demiş.

Padişah bunu duyunca adeta kükremiş:

-Sen ne demek istiyorsun? Ben oğluma ülkemdeki en güzel meyve ve sebzeleri yediriyorum. Başka bir çare bul!

Bu sırada Aykız da gün geçtikçe eskisi gibi gülüp oynamaz olmuş. Bal ve Badem bu işe çok üzölmüşler çünkü o neşeli kız gitmiş, yerine somurtkan bir kız gelmiş. En sonunda, derdini öğrenmeyi başarmışlar. Aykız onları çok sevdiğini ama kendisi gibi başka çocuklarla da oynamak istediğini anlatmış. Bunun üzerine Bal ve Badem bütün ormanı aramaya ve ona bir çocuk bulmaya çalışmışlar. Kurtlara, kuşlara, sincaplara; kısacası gördükleri tüm hayvanlara sormuşlar. Kuşlardan Keskingöz ormanın bitiminde, surların arkasında insanların olduğunu söylemiş. Bu haber üzerine Aykız çok sevinmiş. Hemen anne ve babasına koşup oraya gitmek istediğini söylemiş. Babası eğer isterse sadece annesi ve kendisiyle oraya gidebileceğini ama köpekleri Bal'ı, Badem'i ve tüm hayvan dostlarını burada bırakmaları gerekeceğini anlatmaya çalışmış. Çünkü padişah ülkesinde hayvan istemiyormuş. Aykız duyduklarına inanamamış. Nasıl olur da padişah böyle düşünür anlayamamış. Aykız'ın arkadaş bulma sevinci üzüntüye dönüşmüş. O gece gözüne uyku hiç girmemiş. Padişaha gitmeli, bunun nedenini ona sormalıymış.

Ertesi gün Keskingöz'ü yanına çağırmış. Keskingöz hem çok iyi görür hem de çok hızlı uçabilirmiş. Keskingöz'den kendisini padişahın sarayına götürmesini rica etmiş. Keskingöz arkadaşını kırmayıp sırtına bindirip saraya götürmüş. Aykız, sarayın bahçesinde endişeli ve meraklı bir şekilde dolaşırken havuz kenarında oturan bir oğlan görmüş. Bu oğlan bizim Zorbey'den

başkası değilmiş. Zorbey yanına gelen kızı görünce önce korkmuş ama kendisi gibi bir çocuk olduğunu fark edince sevinmiş. Aykız'ın heyecanı ve onunla oyun oynamak istemesi Zorbey'in de hoşuna gitmiş. O da oyun oynamak istediğini ama hiç dermanı olmadığını üstelik padişah babasının da buna izin vermeyeceğini söylemiş. Babasına göre padişah dediğin herkesle konuşmaz, sadece emir verir, güçlü kuvvetli olurmuş. Zorbey ise hem güçlü kuvvetli olmak hem de diğer çocuklarla koşup oynamak istiyormuş ama babası gibi sert ve herkesin korktuğu bir padişah olmak istemiyormuş. Aykız, Zorbey'e bir çare bulacağını yarın yine aynı saatte oraya geleceğini söyleyerek oradan uzaklaşmış.

Aykız eve dönünce ailesine tüm olanları anlatmış. Aykız'ın arkadaş bulmasına çok sevinmişler, Zorbey'in durumuna ise üzölmüşler. Zorbey için bir şeyler yapmalıydılar ama ne? Aykız'ın şimdiye kadar çocuk arkadaşı yoktu ama köpekleri Bal ve Badem ona hep mutluluk vermiş ve arkadaş olmuştu. Oysa bu çocuğun öyle bir arkadaşı da yok diye düşünürken Bal ve Badem Aykız'a: Niye buraya getirmiyorsun? Bundan sonra dört kişi oynarız, demiş. Aykız bu fikri duyunca çok sevinmiş. Bu fikir ailesinin de çok hoşuna gitmiş. Ama çok dikkatli davranmalıymışlar. Padişahın bundan haberi olmamalı imiş. Eğer öğrenirse Bal ve Badem'in hayatları tehlikeye girebilirmiş. Aykız ertesi gün Keskingöz'le beraber saraya tekrar gitmiş. Zorbey de Aykız'ı beklemekteymiş. Aykız, Zorbey'e yaşadıkları yeri, arkadaşları Bal ve Badem'i anlatmış. Zorbey özellikle Bal ve Badem'i çok merak etmiş. Aykız'la beraber babasına haber vermeden gitmiş. Bal ve Badem'i görünce önce korkmuş ama sonra hemen almış. Aykız, Zorbey'e ballı ekmekle süt ikram etmiş. İlk defa yediğı bu yemekler ve Bal ile Badem, Zorbey'in çok hoşuna gitmiş. Zorbey artık her gün belirli saatlerde Aykız'la buluşuyor, ormanda koşup oynuyormuş. Yediğı değişik yemekler de onu gün geçtikçe daha sağlıklı hale getirmiş. Padişah oğlundaki değişikliğı gördükçe seviniyor ama nasıl olduğunu anlayamıyormuş. Bir gün oğlunu takip etmiş, gördükleri karşısında çok şaşırmiş. Akşam eve dönünce Zorbey'i yanına çağırıp bu işin sırrını sormuş. Zorbey her şeyi dürüstçe anlatmış. Oğlunun bu hareketi padişahı çok mutlu etmiş. Ertesi gün oğluna bu iyiliğı yapan aileyi yemeğı çağırmiş ve

onlara teŖekkür etmiş. Sonunda daha önce niye böyle bir karar aldığını anlatmış. Ayrıca, ne kadar büyük bir yanlış yaptığını, halkına ve hayvanlara çok büyük bir haksızlık yaptığını anlamış. Artık surların yıkılma vaktinin geldiğini tüm halkına müjdelemiş. Eskisi gibi hayvanlar ve insanlar bir arada mutlu bir şekilde yaşamaya başlamışlar.

Yıllar geçmiş Aykız'la Zorbey büyümüşler ve evlenmeye karar vermişler. Bal ve Badem onların hep yakın arkadaşları olmuş. Zorbey babası gibi güçlü, kuvvetli bir padişah olmuş ama ondan farklı olarak herkesin korktuğu bir padişah olmamış. Bütün kararlarını halkıyla birlikte almış. Babası da her zaman oğluyla gurur duymuş.

Rumuz: Şimşek
Emre KAVALCI 5.Sınıf
Özel Bornova Ortaokulu

NAR KIZ

Dedesiyle evlerinin yakınlarına diktikleri ve gözleri gibi baktıkları bir nar ağacı vardı. Dedesi hep ona masallar anlatırdı. Her yıl nar ağacının yanına gider, dedesinin masallarını dinlerdi. Dedesi, eski zamanlardan beri söylenir: “Eğer bir nar ağacında sadece bir nar meyvesi olursa o narın içinde ne kadar tane varsa o kadar masal olur. O narı bulursan - bir masal istiyorum de- bütün masallar sana açılır.” derdi.

Dedesi öldükten sonra her yıl nar ağacının meyvelerine koşarak bakar olmuştu. On sekiz yaşına girdiği yıl yine nar zamanı koştular ağacın yanına, bir de ne görsün? Koskoca ağaçta bir tek nar meyveye dönmüş; gözleri büyüdü, kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Kıpkırmızı narı kopardı dalından, çıkardı çakısını, usulca kesmeye çalıştı. Narı ne kadar kesmeye çalıştıysa nar adeta sertleşiyordu. Birden aklına dedesi geldi ve heyecanla bağırdı. “Bir masal istiyorum!”

Nar birdenbire çatladı, etrafı kırmızı bir bulut kapladı, göz gözü görmez oldu, kırmızı duman dağılınca gözlerine inanamadı. Dünyalar güzeli bir kız, dumanların arasında öylece duruyordu. Çok güzeldi; kırmızı ipekten şallara bürünmüş, altın saçlı, elma yanaklı, yeşil gözlü, güleç yüzlü adeta prenses gibiydi. Sessizce Nar Kız yaklaştı ve ellerinden tuttu. Ağaca doğru yürüdüler, sessizce fısıldadı “Lütfen yukarı çıkar bizi.” Ağaç büyük bir nezaketle eğildi, yaprakların ve dalların hışırtıları arasında Nar Kız'ı ve İyi Yürekli Genç'i en yüksek dalına oturttu. Nar Kız hikâyesini anlattı.

Çok eski zamanlarda annemle babamın çocukları olmuyormuş. Ne yaptılarsa, türlü şifacılar gittilerse, nice bilgelere danıştılarsa dertlerine bir türlü deva bulamıyorlarmış. Bir gün annem, çocuğum olursa köyümün bütün hanelerine nar ağacı dikeceğim diye adakta bulunmuş. Tesadüf bu ya o yıl hamile

kalmış, dokuz ay sonra ben doğmuşum. Babamın keyfine diyecek yokmuş. Bütün köy donatılmış, bir yaşına basmışım, iki yaşına basmışım, beş yaşına basmışım ama annem adağını unutmuş. Annem hasta yatağında yatarken gözleri daldı gitti. “Eyvah, hey gafıl! Kızın on altı yaşında oldu, sen adağını hâlâ yerine getirmedi.” diye düşüncelere daldı. Ben de sen üzülme güzel anam, senin yerine ben adağını tamamlarım, diyerek düştüm yollara. Gördüğüm her eve girdim. Elimde nar fideleri, evlerinize bolluk bereket getirsin diyerek diktim nar ağaçlarını. En son, köyün en uzak köşesinde duran eve gittim. Bahçesinde yaban otları büyümüş, evin her tarafını sarmaşıklar sarmış, çok karanlık ve kasvetli bir hali olan evin kapısını çaldım. İçeriden gürültüyle, konuşan gözlerinden sanki öfke saçan, kötü bakışlı yaşlı bir kadın çıktı. Yanında üç siyah köpek vardı. Ben de annemin adağını çekine sıkıla anlattım. İzin verirlerse bahçelerine bolluğun, bereketin meyvesi nar ağacı dikmek istediğimi söyledim. Yaşlı kadın bana gülümseyerek baktı, senin ne güzel gözlerin var dedi. Annem, nar yaprağı yeşilidir der, dedim. Senin ne güzel saçların var, dedi. Annem onlar güneşten hediyedir der, dedim. Senin ne güzel yanakların ve dudakların var, dedi. Annem narın kırmızısıdır der, dedim. İyi o zaman dik ağacını, der demez üç köpek çevremde hızla dönmeye, ulumaya başladı. Kara bir bulut etrafımı kapladı, toprak çatırdadı, kocaman bir ağaç çıktı topraktan. Yaşlı kadın bana bağırdı: “Bu ağaçtaki tek nar sen olacaksın ancak iyiliğin gücü seni çatlatacak, beni çatlattığı gibi. Sen ona yaşlı kadını bul diyeceksin; o da bana gelecek, sorularıma cevap verecek ancak böyle benden kurtulursun.” dedi. “Yoksa ebediyen o narın içinde hapsolup kalacaksın.” dedi. Birden her yer kıpkırmızı oldu, bu nar benim evim oldu, sonra hikâyeyi biliyorsun. Parmağındaki yüzüğü göstererek bu yüzük bilgelik dağında dövülmüş, içine en parlak polenlerin tozları serpilmiştir. Çelikten daha güçlü, tüyden daha hafiftir. Sana zor zamanlarında yol gösterecek, diyerek verdi. Lütfen bana yardım et, der demez etrafı kırmızı bir toz bulutu kapladı ve kız yeniden narın içine hapsedildi.

İyi Yürekli Genç, ağaçtan zorlukla indi ve parmağındaki yüzüğe baktı ve ormana doğru yol almaya başladı. İki saat yol gittikten sonra bir yol ayrımına geldi. Hangi yoldan gideceğine

karar veremez haldeyken yüzüğün kızardığını, kıpkırmızı ince bir ışıkla sağ taraftaki karanlık yolu işaret ettiğini gördü ve o yola girdi. Yarım saat gitti gitmedi hava kararmaya, şiddetli esen rüzgâr dalları sallamaya, gecenin korkunç gölgeleri ormana inmeye başladı. Korku içinde ilerlerken içinde ince bir ışık yanan, uzakta ağaçtan yapılı bir kulübe gördü. Biraz sevinç, biraz korkuyla kulübenin kapısını çaldı; bekledi kimse açmayınca kapıyı gıcırtyla araladı. Masanın üstünde küçük bir mum yanıyordu ve yerde uzanmış yaşlı bir adam gördü. Telaş içinde koştu yardımına, yatağına yatırdı. Ocaktaki çorbadan içirdi, sonra başından geçenleri anlattı, yaşlı adam dinledi “Bende sana yardım edecek bir şey var.” dedi. “Üflediğinde ses çıkarmayan ama köpekleri uzak tutan bir düdük var, iyi yürekli olduğun ve bana yardım ettiğin için sana vermek istiyorum, tabi kabul edersen.” dedi. İyi Yürekli Genç sevinçle evet, dedi. O gece yaşlı adam ve genç, dede torun gibi söyleştiler, dertleştiler. Sabah olunca yaşlı adam gence bir heybe dolusu yiyecek hazırlayıp onu yoluna uğurladı. Karnı doymuş, dinlenmiş olarak yola çıkan genç ormandaki kuş seslerini dinleyerek yüzüğünün gösterdiği yolda ilerlerken ince ince acıyla karışık inlemeler duydu birden. Kulak kesildi yüzüğün yolundan, ayrı bir yerden geliyordu. Sesin geldiği yöne doğru ilerledi, bir de ne görsün! Bir kaplan yavrusu derin bir kuyuya düşmüş, çırpıyor. Hemen uzun, güçlü bir dal bulup yavru kaplana uzattı. Pençeleriyle yakaladığı gibi kaplanı kuyudan çıkardı. Tam bu esnada küçük yavrunun annesi rüzgâr gibi geldi, tam pençelerini kaldırıp cesur genci yere serecekti ki yavru kaplan durumu annesine anlattı. Annesi, cesur gence teşekkür etti ve kendi kuyruğundan bir tutam kesti verdi. Ne zaman başın sıkışsa bu tüyleri savur, rüzgâr kadar hızlı olursun, dedi ve yavrusunu da alarak ormana daldı. İyi Yürekli Genç, iki saat ormanın sesini dinleyerek mutlulukla yürüdü. Birden çalılıkların dibinde boğuk boğuk sesler ve çırpınışlar duydu, korkarak yaklaştı. Çalılıklar arasında bir kartalı kanadı yaralı bir şekilde, acı içinde kıvranırken gördü. Yaklaşmak istedi ama kartal pençelerini açıp karşı durdu. Sonunda yaralı kartal yorgun düştü. İyi Yürekli Genç, sana yardım etmek istiyorum, dedi. Kartal bitkindi, bir tilki avlarken pençe darbesi almıştı. Genç, heybesinden çıkardığı hırkasıyla kartalı sarmaladı ve sarp kayalıkların tepesindeki yuvasına bırakmak için

kayalıklara tırmanmaya başladı. Çok zorlu yamaçları aştı. Kartalı yuvasına ulaştırdı. Kartal, yarı bitkin gözlerini araladı ve tüylerinin arasından iki altın sarısı tüy çıkardı ve gagasıyla koparıp gence verdi. Ne zaman ihtiyacın olursa çağır beni, dedi. Bunları salladığın zaman beni bulursun, dedi. Genç kayalıklardan tırmanışından daha zor indi, yorulmuştu, karanlık çökmüştü bir ağacın altında uykuya daldı. Ertesi gün azığından çıkardığı bir parça ekmeği afiyetle yedi ve sonrasında yüzüğünün gösterdiği yolda ilerledi; az gitti, uz gitti gün sonunda yüzüğün gösterdiği yol bitti. Kötü kalpli yaşlı kadının evine vardı, artık karanlık çökmek üzereydi. Usulca bir ağacın arkasına ilişti, tıpkı Nar Kız'ın anlattığı gibi ev; kasvetli, korkunç ve ürkütücüydü. Kalbi yerinden çıkarcasına çarpmaya başladı. Sabaha kadar beklemeye karar verdi. Bütün gece evin penceresini gözlemledi, içerden ağlama sesleri, “Ne zaman kurtulacağız?”, “Artık bıktık.” sesleri ve keskin ulumalar duyuluyordu. Sabah olunca İyi Yürekli Genç tüm cesaretini topladı. Nar Kız'ın çaresizliği aklından hiç çıkmıyordu. Kötü kalpli yaşlı kadının kapısına yaklaştı ve tak, tak, tak diye kapıyı çaldı. Kapıyı yaşlı kadın açtı. Yüksek bir sesle “Ne var?” dedi. İyi Yürekli Genç, beni çağır mışsın sorularına cevap vermeye, Nar Kız'ı hapsettiğin nardan kurtarmaya geldim. Yaşlı kadın usulca geri çekildi, ardından üç kara köpek İyi Yürekli' ye doğru salyalarını akıtarak hızla saldırdılar. İyi Yürekli bütün gece planlar kurmuş, bu köpeklerle baş etmenin yolunu aramıştı. Yaşlı adamın verdiği düdüğün yaramasını ümit etmekten başka çaresi yoktu. Köpekler ona saldırırken hızla düdüğü üfledi ve köpekler büyük bir korkuyla geri çekildiler. Büyücü kadın “Duymaz olun!” dedi ve köpekler Nar Kız'a yaptıkları gibi İyi Yürekli' nin çevresinde hızla dönmeye başladılar. Kara bir bulut, gencin etrafını kapladı. İyi Yürekli, anne kaplandan aldığı tüyleri havaya savurdu ve köpeklerin döndüğü yönün tersine hızla koşmaya başladı. Rüzgâr öyle güçlüydü ki üç kara köpeği etrafa savurdu ve yaraladı.

İyi Yürekli, yaşlı kadına “Sor sorunu.” dedi. Yaşlı kadın acı bir kahkaha attı “Pekâlâ, bir cevap hakkın var. Bu dünyada herkese adil dağıtılan şey nedir?” dedi. “İyi düşün, tek seferde cevapla!” Bilemezsen sen de kendini bana hizmet ederken bulacaksın, dedi

ve korkunç bir gürültüyle kahkaha attı. İyi Yürekli, içinden sürekli tekrar etti. Herkese adil dağıtılan şey nedir? Bu dünyada herkese eşit dağıtılan şey nedir? Sevgi dese, acı dese, güç dese... Ve sonunda birden cevap kalbinden büyük bir çarpıntıyla çıktı: “AKIL” dedi. Çünkü herkes kendi aklını beğenir. Kötü kadın şaşırmişti ve suskundu, kısa bir sessizlikten sonra İyi Yürekli' ye vurmak ve onu hapsedmek için asasını uzattı ama İyi Yürekli bunu da düşünmüştü. Asasını kaptığı gibi kartalın verdiği tüyleri salladı, odayı yüzlerce kuş kapladı. İyi Yürekli Genç'i ve yaşlı kadını son hızla gökyüzünün en yükseğine çıkardılar ve daha fazla asasını tutamayan kötü kadın aşağıya doğru düşerken “Bunu ödeyeceksiiiiin!” diye bağırdı. Kırmızı toz bulutuyla beraber gözden kayboldu ve üç kara köpek de büyücünün etkisinden kurtulup üç yağız delikanlıya dönüştüler. Kuşlar, İyi Yürekli Genç'i Nar Kız'ın yanına kadar uçurdular ve ağacın altında sevinç içinde aşkını bekleyen Nar Kız'a kavuşturdular. Nar Kız'la İyi Yürekli Genç, evlendiler ve üç çocukları oldu. Ömürleri boyunca nar ağacının altında mutlu bir şekilde yaşadılar. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

Rumuz: Bedri Rahmi
Esen Rüzgâr AKICI 5.Sınıf
Özel Bornova Ortaokulu

FAKİR ADAM VE RÜYA ÜLKESİ

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken, pireler berber iken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken uzak köylerin birinde, eskiden fakir mi fakir bir adam yaşarmış. Bu adam öyle fakirmiş ki bazı günler hiçbir şey yiyip içmeden geçirdiği olurmuş. Bazen de bazı yardımsever köylüler ona ekmek, su, süt verirlermiş.

Bu adam her gece rüyasında çok güzel bir yeri görürmüş. Billur pınarlarından cennet sularının aktığı, Zümrüdüanka kuşlarının o daldan bu dala konduğu, güneşin her yeri tüm sıcaklığıyla ısıttığı sanki dünyanın gizli bir hazinesiymiş burası. Adam, rüyasında burayı gördüğü için her sabah mutlu bir şekilde uyanırmış. Fakat burasının gerçek olmadığını hatırlayınca üzülürmüş. Bir gün yine burayı rüyasında gördüğünde çok güzel bir kadın onu çağırıyormuş. Adam artık kararını vermiş. Burayı aramak için yola koyulmuş. Bunun için de adam öncelikle rüyasını yorumlaması için bir falcının yolunu tutmuş. Falcıya ulaştığında falcı ondan bir kurbağa bacağı, biraz yarasa kanı ve en önemlisi ejderha gözyaşı istemiş. Falcı eğer bunları bulamazsa ona yardım edemeyeceğini fakir adama söylemiş. Adam önce biraz korktuysa da oraya gitmeyi çok fazlaca istediğinden falcının isteğini yerine getirmek için yola koyulmuş. Önce kurbağa bacağı bulmak için bir bataklığa gitmiş. Burada bir kurbağa görmüş ve hemen üstüne atılmış. Fakat kurbağa durur mu, hemen kaçmış. Adam arkada, kurbağa önde bir kovalamacaya tutulmuşlar. Kurbağa biraz gittikten sonra önce yavaşlamış sonra tamamen durmuş. Adam kurbağayı yakalamanın sevinciyle yeniden kurbağanın üstüne atılmış ama ne görsün! Kocaman bir kurbağa ona doğru geliyormuş. Adam hemen ayağa kalkıp aksi yönde koşmaya başlamış. Ama dev kurbağa hemen arkasındaymış. Adam, kaçarken bileği bir kayaya çarpmış ve kanamaya başlamış. Adam, kaçarak bir yere varamayacağını

anlayınca eline yerden bulduğu sivri bir dal parçasını almış ve dev kurbağanın kalbine saplamış. Kurbağa olduğu yerde yere yığılmış. Adam hemen bıçağını çıkarıp kurbağanın dev bacağına kesmiş ve bacağı bir torbanın içine koyup sırtına yüklenmiş.

Şimdi sıra yarasadaymış ama yakalaması gereken sıradan bir yarasa değilmiş. Bu yarasa ülkedeki en yüksek dağın en yüksek yamacındaki bir mağarada yaşıyormuş. Bu yarasanın özelliğı ise kanının altın renkte olmasıymış ve bu altın renkli kan tüm yaralara dermanmış. Adam vakit kaybetmeden yarasayı aramaya koyulmuş. Sormuş, soruşturmuş. En sonunda aradığı dağı bulmuş. Tırmanmaya başlamış ama sırtındaki yük ve bileğindeki yara ona zorluk çıkarıyormuş. Dayanmaya çalışarak tırmanmaya devam etmiş. Güçlkle en yüksekteki yamaca tırmanmış. Mağaranın girişine gelmiş. İçerisi beklediğinin aksine çok güzel kokuyormuş. Gül, lavanta, karanfil kokuları her taraftaymış. Adam hayranlıkla kalakalmış. Ama daha sonra yarasayı görünce görevi aklına gelmiş. Yarasaya doğru bıçağıyla hamle yapmış ama yarasa ustaca hareketlerle darbelerden kaçıyormuş. Bu yarasa çok güzel bir hayvanmış. Siyah olmasına rağmen havada bir inci gibi parlıyormuş. Adam ne yaptıysa da yarasayı alt edememiş. En sonunda yarasa, fakir adama: "Dur, sana kanımı vereceğim ama bu kurbağa bacağı burada kalacak." demiş. Çaresiz adam, hem kendi yarası için hem de yola devam etmek için bu teklifi kabul etmek zorunda kalmış. Geri dönüş yolunda bir kurbağa daha bulup onun bacağına alırım, diye düşünmüş. Yarasa, adama bir şişe vermiş ve adam da yarasanın bacağına bir kesik atarak şişeyi kanla doldurmaya başlamış. Altın renkli kanın bir kısmını kendi bileğine bir kısmını da yarasanın bacağındaki keşiğe sürmüş. Geri kalanını da torbasına koyup yoluna tekrardan devam etmeye başlamış.

Son görevi olan ejderhanın yanına gitmek için yola koyulmuş. Bu ejderha, kudretiyle yüzyıllardır yöre halkını hâkimiyeti altında tutuyormuş. Ayrıca ejderhanın koruduğu bir sandık ve gizli bir geçidin kapısı varmış. Adam: "Belki sandığın anahtarını bulursam bu kilidini açabilirim, böylece içinde ne var görmüş olurum." diye düşünmüş. Ejderha, bir yanardağın girişinde yaşıyormuş. Fakir adam, ejderha ile karşılaştığında savunmasız kalmamak için köyden biraz altın kan karşılığında bir kalkan, mızrak ve zırh

takımı almış. Daha sonra da yanardağa tırmanmaya başlamış. Yukarıya doğru çıktıkça ejderhanın kükremesini daha şiddetli bir şekilde duyar olmuş. En sonunda yanardağın girişine ulaşmış. Burası gerçekten çok sıcakmış ve adam ejderhanın bu sıcaklığa nasıl dayandığını çok merak etmiş. Ejderhayı gördüğünde gözleri neredeyse yerlerinden çıkacaktı. Bu kocaman yaratık kızıl renkteymiş ve devasa kanatları varmış. Adam titrek adımlarla dev yaratığa yaklaşmaya başlamış ama ejderhanın güçlü bir kükreyişiyle korkarak geri çekilmiş. Daha sonra aklına rüyasında gördüğü büyülü yer gelmiş. Eğer oraya ulaşmak istiyorsa falcıya bu malzemeleri götürmesi gerektiğini biliyormuş. İçine dolan bu istekle ejderhaya doğru atılmış ve mızrağını ejderhanın sol gözüne doğru fırlatmış. Ejderhanın gözüne saplanan mızrak, ejderhanın gözünün yaşarmasına sebep olmuş. Ejderhanın döktüğü gözyaşları yerde bir birikinti oluşturmuş ve adam da torbasından aldığı bir şişeye bu yaşları doldurmaya başlamış. Birkaç damla yarasa kanını ejderhaya vermeyi de unutmamış. Ejderha yuvasına çekilince adam da sandık ve geçit kapısını bulmak için etrafta kısa bir gezinti yapmış. En sonunda sandığı ve yanında duran geçit kapısını bulmuş ve yanlarına gitmiş. Sandığın kilit kısmı bir anahtar deliği değil, bir kâse biçimindeymiş. Adam ejderha gözyaşını kâseye boşaltmayı düşünmüş ve boşaltmış da. Kâsedeki gözyaşı hemen emilmiş ve sandığın kapağı açılmış. Sandığın içinde değerli taşlarla bezeli altın bir anahtar varmış ve bu anahtar geçit kapısının anahtar deliği ile tam uyuşuyormuş. Adam anahtarı yuvasına sokup döndürmüş ve kapı açılmış. Diğer tarafta adamın aynı rüyasındaki yer belirivermiş. Falcı aslında fakir adamı direkt buraya yönlendirmiş! Adam, sevinç ve heyecan ile içeri adımını atmış. Artık burada her gün çeşitli yemekler, çorbalar tatmaya, en kaliteli ipekten kıyafetler giymeye başlamış. Bundan sonra burada yaşayacak olan adam, buraya kadar çektiği cefanın sonucunu, burada sefasını sürerek almış.

Fakir adam ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine...

Rumuz: Behrâm
Tahir Burak MARAŞ 8.Sınıf
Özel İzmir Şehir Ortaokulu

RENKLİ ŞELELER

Var varanın, sür sürenin... Baykuşu çoktur viranenin. Destursuz bağa girenin, geçmez para ile dükkâna girenin hokka çömleğini başında patlatır Bekri Mustafa. Hak dost, veli dost... Babamdan kaldı bir eski post... Ben dikerim, o sökülür; arasına bit pire sokulur. Ufacığı bakla gibi, büyüyeceği toklu gibi... Tuttum pireyi, İstanbul'a yolladım. Bekledim, bekledim, gelmedi. Ardından uşak yolladım.

Reçel olup gitti bizim güdük pire. Efendimin ağası... Sivridir külahisi. Uzatmayalım biz bu sözü, başımıza gelir daha belası.

Evvvel zaman içinde, kalbur saman içinde, bir memleket padişahının sadece canından çok sevdiği biricik kızı varmış. Bu öyle bir memleketmiş ki sormayın. Binlerce dere, binlerce şelale varmış bu memlekette. Hem de renk renk, çeşit çeşitmiş bu şelaleler. Her şelale bir duyguyu temsil edermiş aslında. Akış hızı bile farklılık gösterirmiş insandan insana.

Günlerden bir gün padişahın biricik kızı Gülpembe, sarayın bahçesinde dolaşmaya çıkmış. Saray, öyle kocaman öyle kocamanmış ki etrafında bir tur atmak altı ay almış. Dört yönden de dört farklı renkli şelale akarmış. Doğudan akan sarı renkli şelale mutlulukmuş mesela. Batıdan akan kırmızı şelale ise sevgiymiş. Kuzeyden akan yeşil şelale barış imiş. Güneyden gürül gürül akan şelale ise mavi renkteymiş. Mavi, zenginlik demekmiş. Bu memlekette her şey o kadar bolmuş ki yazın karpuzlar yetişecek yer kalmadığından ağaçların tepelerine dahi çıkarmış. Kışın ise portakalları yerden toplarlarmış. Bu memleketin dağlarından yağ, ovalarından bal akarmış. O yüzden en çok mavi şelale varmış bu memlekette.

Gülpembe, en sevdiği pembe şelalenin yanına ormana gitmeye karar vermiş. Gidince bir de ne görsün pembe şelale, hasta bir

insan gibi kımıldamadan duruyor; rengi de gitgide soluyormuş. Gülpembe koştura koştura babasının yanına gitmiş. Gördüklerini babasına da anlatmış. Anlatmış anlatmasına ama babasının hiç de şaşırması gibi bir hali yokmuş. Babasına ne olduğunu sormuş. Babası ona: “Canım kızım, şelalelerin varlığı insanların yaşantısını etkiler. Mesela insanlar, mutlu oldukça sarı şelale daha hızlı akar ama eğer sarı şelale yavaş akarsa daha az insan mutlu olur. Şelaleler ile insanlar arasında görünmez bağlar vardır.” demiş ve eklemiş. “Canım kızım, bizim ülkemizde hiç beyaz şelale yok oysaki beyaz sağlık demektir. Benim en büyük korkum da bir gün hiçbir hastalığa şifa bulamayacağımız ve tüm insanların hasta olacağıdır. Bundandır ki günlerdir kara kara düşünürüm.” Tüm bunları duyan Gülpembe çok üzülmüş. O da başlamış memleketi, halkı için ne yapabilirim diye düşünmeye.

Ertesi gün Gülpembe penceresine oturmuş, nereden beyaz şelale bulabileceğini düşünüyormuş ki en yakın iki arkadaşı olan kuşlar gelmiş. Gülpembe, bu kuşlarla çocukluğundan beri tanışmış. Ne zaman ihtiyacı olsa bu kuşlarla dertleşir, onların fikrini mutlaka alırmış. Bu kuşların adı Sultan ve Bostan imiş. Sultan, pembe renkli ve uçmayı çok seven bir kuşmuş. Bostan ise yemek yemeyi çok sevdiği ve köylünün bostanlarından hiç ayrılmadığı için obur diye anılmış.

Gülpembe, Sultan ve Bostan'ın geldiğini görünce çok sevinmiş. Hem onlara da bu derdini anlatabilir hem de onlardan işe yarar fikirler alabilirmiş belki.

Sultan ve Bostan pencerenin kenarına konup konuşmaya başladıklarında Gülpembe düşündüğü gibi onlara derdini anlatmış. Sultan ve Bostan da tıpkı Gülpembe gibi çok üzülmüş. Sonra Sultan, sanki aklına bir şey gelmişçesine kıpırdamış ve kimse sormadan anlatmaya başlamış.

“Geçen sene çok uzak ülkelere seyahat etmeye gittiğimde orada edindiğim bir arkadaşım kendi ülkelerinde sağlık adına her şeyin var olduğundan bahsetmişti. Belki oradaki insanlardan yardım alabiliriz.” demiş.

Gülpembe, bunları duyduğuna çok sevinmiş ve hep beraber konuşurlarken önce Sultan ve Bostan'ın o ülkeye gidip yardım

istemelerine karar vermişler.

Ertesi sabah erkenden yola çıkan kuşlar hesaplamalarına göre işler yolunda giderse bir haftada döneceklermiş. Gülpembe ile vedalaşan kuşlar saniyeler sonra görünmez olmuşlar. Gülpembe kuşlar gidince babası ile konuşmaya, bu mutlu haberi ona da vermeye yanına gitmiş. Bu haberi duyan babası Gülpembe'yi tebrik etmiş ve çok sevindiğini söylemiş. Gülpembe'nin içi biraz olsun rahatladıktan sonra odasına gidip kuşların geleceği günü sabırsızlıkla beklemeye başlamış.

Zar zor geçen bir haftanın ardından Gülpembe, tam olması gereken saatte penceresinde oturmaktaymış. Tam canı sıkılmışken uzaktan Sultan ve Bostan'ın geldiklerini görmüş. Pencereye konan kuşların ağız kulaklarındaymış. Çünkü gezmeye gittikleri ülkeden güzel haberlerle dönmüşler. Bu güzel haber ise üç adet beyaz sağlık taşlarına bağlıymış. Eğer bu sağlık taşlarını parladıkları ilk yere gömüp üzerinden bir su kaynağı geçirirlerse beyaz şelaleyi elde edebileceklermiş. Gülpembe, tüm bunları babasına anlatınca padişah hazırlıklarını yapıp taşların parlayacağı ilk yeri aramaya başlamış. Kırk gün kırk gece gezen padişah ormandaki pembe mütevacılık şelalesinin yanına gidince üç taşın, parıl parıl parladığını görmüş. Hemen olduğu yerde durup üç çukur açmış ve taşları içine gömmüş. Şimdi sırada taşların üzerinden bir su kaynağı geçirmek varmış. Pembe şelalenin yanına giden padişah, pembe şelalenin bir kıyısından su yolu açarak suyu taşların üzerinden geçirip kenarlarına da toprak koymuş ki su başka yerlere gitmesin. Padişah, bir ağaç kütüğünün üzerine oturup biraz şelaleyi izlemiş. Bir sorun çıkmadığını görünce hemen saraya gidip mutlu haberi herkese vermiş.

Bu güzel olayın üzerinden yıllar geçmiş. Bu geçen güzel günlerde iki ülkenin güzel bir dostluğu olmuş. Birbirleri ile her şeylerini paylaşabilecekleri duruma gelmişler. Fakat diğer ülkenin bir sorunu varmış. Ülkelerinde önceleri baş gösteren huzursuzluk şimdi ise savaşa dönüşmüş. Bu haberi alan padişah çok üzülmüş. Babasının üzüntüsünün nedenini öğrenen Gülpembe'nin ise bir fikri varmış. Babası ile fikrini paylaşan Gülpembe, babasının da onaylaması üzerine fikrini uygulamaya başlamış.

Öncelikle Sultan ve Bostan'ı çağırıp tüm kuş dostlarına haber vermelerini istemiş. Sonra ise sarayda ne kadar kova varsa toplamaya başlamış. Amacı yeşil barış şelalesinden kovalarla diğer ülkeye kuşların barışı götürüp savaşı sonlandırmakmış. Öyle de olmuş. Sultan ve Bostan tüm arkadaşlarıyla kovalarla diğer ülkeye barışı taşımışlar ve bu suyu herkese içirmişler. Ülkelerine tekrar barışın gelmesine çok sevinen padişah ise Gülpembe'ye çok teşekkür etmiş ve iki ülke dostluklarına kaldıkları yerden devam etmiş.

O gün bu olaya çok sevinen insanlar da gelecek nesillerin kulağına küpe olsun diye “İyilik et, iyilik bul.” demişler. Anlayana !!!

Rumuz: Kristal
Sezen Meyra ÖNEN 8.Sınıf
Özel 21. Yüzyıl Karşıyaka Ortaokulu

İSİMSİZ ÜLKE

Bir varmış, bir yokmuş. Hayvanlar kış uykusundayken, bulutlar sürekli renk değiştirirken, karıncalar ziyafet çekerken dünya üzerinde isimsiz bir ülke varmış. Evet, yanlış okumadınız. Bu ülkenin bir ismi yokmuş. Uzun süre ismi konmadığından bir süre sonra bu yere “İsimsiz” adını vermişler. Ülkeyi güldüğü hiç gözükmeyen Altındış adında bir hükümdar yönetiyormuş. Bu ülkede daha ne gibi ilginç şeyler varmış bir bilseniz... Örneğin, havada uçan evler, konuşan pelikanlar ve daha birçok şey... Ama en önemli detay hareketli resimlermiş. İnsanlar bu resimlerin içine girerek yeni ve hayali insanlarla tanışmayı, yeni yerler keşfetmeyi çok severlermiş.

Bir gün nasıl olduğunu başta bilmediğimiz şekilde, artık resimlerin içlerine girmek yasaklanmış. Bunun nedenini kime sorsanız herkes farklı cevaplar verirmiş. Ama nafile alışkanlık bu ya insanlar bu resimlerin içlerine girip eğlenmeye devam ediyormuş. Ve hiç kimse bu kuralı dinlememiş. Gün gelmiş, resim yapmak da yasaklanmış ve artık hayatın hiçbir yerinde ne resimler ne de resim yapan insanlar varmış. Aradan çok uzun bir süre geçmiş ve en sonunda hükümdar Altındış'ten bir açıklama gelmiş. Hükümdar Altındış'i tanımlamak gerekirse çok hırslı, somurtkan, hayattan bezmiş bir insan olduğu söylenirmiş. Evet, adı da tam onu yansıtıyormuş. Çünkü bir köpek dişi altındanmış. Ayrıca tek camlı bir gözlüğü varmış ve genelde ne zaman bir şey okusa tek gözüne bu gözlüğü takarmış. Ama nedense gözlüğünün camı gözünden küçükmüş. Elinde de her zaman bir cep saati ile dolaşmış. Açıklamasında resim yapmanın gereksiz ve saçma olduğunu ayrıca resimlerin içine girmenin büyük bir tehlike yaratabileceğini söylemiş. Bu açıklamanın üzerine renkler hayata küsmüşler ve çekip gitmişler. Ağaçlardan yeşiller, çiçeklerden kırmızılar, pembeler, gökyüzünden ve denizlerden maviler silinip gitmiş. İsimsizlikten sonra renksizlik de ülkenin özelliği olmaya başlamış. Altındış'in tek başına bu yasaklara uyulup uyulmadığını kontrol etmek gibi bir şansı olmadığı için muhafızları varmış, hem de her yerde.

Şans bu ya muhafızların unuttukları veya önemsemedikleri tek bir yer varmış. Evet, burası İsimsiz ülkenin tek renkli kasabasıymış. Çok ama çok küçük bir yermiş. Yolunu bile pek kimse bilmezmiş. Burada herkes, neşeli bir biçimde yaşamış. Ayrıca çok büyük eserler burada yapılmış. Burası resim yapmasıyla bilinirmiş aslında ama yine de çok küçük bir yer olduğundan hiçbir zaman dikkate alınmamış. Burada her sanat dalı varmış. Mimariden müziğe, el işlerinden resme kadar her şey yapılmış. Ayrıca burada hiçbir ev diğerine benzemezmiş. Üstelik tek renk bulunan yer burasıymış. Diğer yerlerde renkler hayata küsmüşken burada barış içinde yaşıyorlarmış. Bu yerin ünlü bir ustası varmış ve pervaneli bir şapka takarmış. Elinde her zaman kirli ve eski paleti varmış. Her sabah pelikanlar onu ziyaret eder ve onunla sohbet ederlirmiş. Ayrıca çılgın bir fincanı da varmış. İçindeki çay her zaman sıcak olur ve bitmek bilmezmiş. Herkes, onu Usta diye çağırır; ondan fikir almayı, bir şeyler öğrenmeyi hatta onunla sohbet etmeyi çok severmiş. Evet, herkes gibi o da bu haberi duymuş. Ama pek umursamamış hem hiçbir zaman dikkate alınmayan bir kasaba şimdi mi dikkate alınacakmış diye, düşünüyormuş. İlk başta çok tepki verilen bu yasak zamanla insanları mutsuz etmeye başlamış. Renksiz bir dünyada yaşamak, resim yapamamak veya resmi yaşayamamak insanların gittikçe yaratıcılıklarını, hayallerini ve neşesini söndürüyormuş. Bunun farkına varan usta da bu duruma çok üzülüyormuş. Bütün herkesi mutlu etmek için plan yaparmış. Ama kasabadaki herkes ona boş hayallerinin olduğunu söylermiş. Siyah ve beyaz olan bu dünya insanların üzerine yürümeye başlamış. Gökyüzü bile aşağısındaki insanlara sinirli bir şekilde bakıyormuş. Usta bir süre sonra herkes gibi umudunu yitirmiş, boş hayalleri olduğunu düşünmeye başlamış. Bütün o emek verilmiş resimleri sınırsız büyüklükteki bodrumuna atmış.

Karanlık, mutsuzluk gökyüzünde bir virüs gibi yayılmaya başlamış. Bunu fark eden pelikanlar gizlice evin içine sızmışlar. Ustanın resimlerini alıp isimsiz yerin her bir yanına dağıtmışlar. İnsanlar tabloları havadan düşerken yakalayıp şaşkın şekilde birbirlerine bakıyorlarmış. Bunlar yaşanırken usta öylece uyuyormuş. Sabah kalktığında esneyerek gözlerini sildikten ve bir yudum çay içtikten hemen sonra haberlere bakmış. Bir de ne görsün. Kendi resimleri gökten düşüyormuş. Bir süre anlamsızca öylece bakmış. İnanmadığından iki eliyle gözünü tekrar ovuşturmuş, sonra yine haberlere bakmış. Pelikanlar havada

“Usta” diye bağırmaya başlamışlar. Tabii ki bu hareket cevapsız kalmamış ve Bay Altındış'ten açıklama gelmiş. Muhafızlarından bu resim yağmurunu durdurmasını istemiş. Muhafızlar bu sefer kasabanın içine kadar girmişler. Usta da kaçacak delik arıyormuş. Muhafızlar onu bulmak için evlere kadar giriyormuş ve tüm bu uğraşlardan sonra pelikanları yakalamışlar. Pelikanlar ne kadar uçan kuşlar olsalar bile muhafızların -insan da olsalar- kuş kanatları varmış. Usta, kimse zarar görmesin diye dayanamayıp ortaya çıkmış ve muhafızlara doğru yürümüş. Muhafızların arasından Altındış çıkmış ve “Neden bunu yaptın ?” diye sormuş. Bunun üzerine Usta nazikçe soruya cevap vermeden elindeki bütün palet ve boyaları Altındış'e doğru uzatmış. O da dikkatlice baktıktan sonra “Neden?” diye tekrarlamış. Bu sefer Usta konuşmaya başlamış ve bütün resim tarihinden tutun, resmin neden hayatımızın bir parçası olduğuna kadar anlatmış: “Ve her resim hareketlidir, ölümsüzdür, yaşar ve aynı zamanda o dünyada değişik mesajlar verir.” demiş. Altındış, eline bir kâğıt parçası alarak bir gökkuşağı çizmiş. Ve gökyüzüne doğru tutmuş. Sonra mutsuz bir biçimde Usta'ya bakmış. Kendisini bu kadar sevmezken, hayal kurmayı beceremezken hiçbir sanatı başaramayacağını düşündüğü sırada Usta cesaretini toplamış. Ona herkesi ve kendini daha mutlu hissetmek için resimlerini yaptığını ama insanlar artık mutsuz olduğu için tek başına mutlu ve en iyi olmanın anlamsız olacağını söylemiş. Sonra geri çekilmiş. Bay Altındış ustanın bu samimiyeti karşısında başını sallayarak ona duygularını, neden yasak koyduğunu anlatmış. “Halkım kadar resimde başarılı olmazsam beni ciddiye almazlar, zayıf olduğumu düşünürler.” demiş. Usta “Siz yakın zamana kadar zaten seviliyordunuz ve halkınız mutluydu. Çünkü onların kendi yeteneklerini keşfetmelerine yardımcı olmuştunuz. Bu karamsarlık ve güvensizlik neden?” diye sormuş. Altındış ilk gülümsemesini Usta'ya vermiş. Renkler ile barışmak, insanları mutlu etmek için çok uğraşacağını söyledikten hemen sonra televizyonlara çıkıp bütün yasakları kaldırmış ve herkesin önünde Usta'ya teşekkür etmiş. Renkler ile barış sağlanmış. Renkler insanlara yardım etmiş, insanlar da renklere. Gökten üç renk düşmüş. Mavi Usta'ya, sarı Bay Altındış'e, mor ise herkese.

Rumuz: İlkay
Ece İLKAY 7.Sınıf
Özel Ege Lisesi

MOLİK OKYANUSU

BÖLÜM 1

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, dünyanın en güzel okyanusu olan Molik Okyanusu'nda garip bir olay yaşanmış. Okyanusun ön yargılı mı ön yargılı bir Başbalık'ı, tüm okyanus sakinlerini meydanda gecenin bir yarısı toplamış. Uykularından uyandırılan yavru balıklar bile zorla annelerinin, babalarının peşine takılıp sürüklenmişler okyanusun meydanına. Başbalık'ın her zaman yanında olan yardımcı balık bir borazan öttürmüş konuşmadan önce.

"Sevgili Molik Okyanusu sakinlerim. Biliyorsunuz ki okyanusumuz bize nine ve dede balıklarımızdan armağan edilmiştir. Melekler kurucularımızın ruhunu okşasın! Söz gelimi, birkaç gün önce korkunç bir şekilde kardeşimin canına kıyıldı. Bu cinayeti işleyen varlığı, okyanus kameralarından tespit ettik. Kara Katil! ' Tüm balıklar baloncuklar çıkarmaya başlamış. Hepsinin yüzünden, korktukları anlaşılmış.' Büyük araştırmalar sonucunda bir plan kurduk ve uygulamak zorundayız. Daha fazla balık kaybı vermemek için Molik Okyanusu'nun güvenliği için yapmak zorundayız. Fıçık senden yanıma gelmeni istiyorum. "

Fıçık, içindeki korkunun alevlendiğini hissetmiş. İçindeki korku alevinden dolayı okyanusta ölen tek balık olacağı hissine kapılmış birden. Korkusunu belli etmemeye çalışarak Başbalık'ın yanına yüzmüş. "Biliyorsunuz ki, Fıçık ailesini kaybeden bir Molik Okyanusu vatandaşıdır. Molik Okyanusu olarak ona yüzgeç verdik ama elbette bir anne babanın yerini tutamadık. "

Başbalık, biraz Fıçık'tan bahsedip onu meleklere emanet ettikten sonra planını okyanus sakinlerine anlatmış. Fıçık'tan, Kara Katil türünden olan yaratıkları evlerine gönderip onları gözetlemelerini istemiş. Okyanus sakinleri de en başta buna çok

büyük tepki verseler de kendi evlatlarının gönderilmesinden iyidir diyerek ses çıkarmamışlar. Fıçık'ın başka çaresi yokmuş. Kendi yüzgeçleri ile gidecekmiş belki de ölüme...

BÖLÜM 2

Fıçık, yuvasından ayrılalı bir hafta olmuş. Korkusu hiç azalmamış ve hala korkuyormuş ilk günkü gibi. Kara Katil olarak isim taktıkları varlığın yuvasındaymış şimdi. Güvende olup olmadığını bilmiyor, canından endişe ediyormuş. Yeni evinde bulunalı henüz iki gün olmasına rağmen evin küçük oğlu, her gün aralıksız Fıçık ile sohbet ediyormuş. Fıçık onu anlıyor, ona sevgi beslemek istiyor fakat içindeki korku buna izin vermiyormuş.

-Merhaba balığım. Bugün nasılsın? Biliyor musun, ben de hep balık olmak istemişimdir. Balık olmak nasıl bir duygu balığım. Annenden ayrıldığın için üzgün müsün?

-Mete! Anneciğim, hadi balığımıza yem verelim.

Anne ve çocuk akvaryuma yem attıktan sonra Mete biraz daha izlemiş Fıçık'ı. Fıçık günlerce, haftalarca gözlemlemiş bu aileyi. O kadar sevecen davranmışlar ki ona. O da içindeki korkuyu salıvermiş akvaryumun suyuna. O da aynı sevgiyi beslemeye başlamış aileye. Çocuk ile konuşmaya başlamış. Ona Molik Okyanusu'ndan ve Kara Katil' den bahsetmiş. Mete de ona Kara Katil diye bir şey olmadığını onların insan olduklarını, tamamen zararsız olduklarını söylemiş. Sonra günlerden bir gün yine Fıçık ve Mete konuşurlarken Fıçık onu artık Başbalık ile tanıştırmamanın zamanı geldiğini anlamış.

"Seni bizim okyanusa götürmek istiyorum Mete." Mete, heyecan ile kafasını sallamış. Fıçık, Başbalık'ın ona verdiği sihirli balık krakeri Mete'ye uzatmış ve bunu yemesini istemiş. Mete hızla denileni yapmış ve hayallerindeki gibi turuncu bir balık oluvermiş. Fıçık, yüzgecini Mete'ninkine dokundurmuş ve birlikte Molik Okyanusu'na gelmişler. Okyanusa geldiklerinde Mete birden insana dönüşmüş. Balık krakerin etkisinin geçtiğini dillendirmiş Fıçık.

Okyanusa geldiklerinde Başbalık, Kara Katil'i görünce

yaygara çıkarmış. Tüm okyanus sakinleri, Mete'ye ve Fıçık'a karşı cephe almışlar. Fıçık, endişe içinde her şeyi anlatmış. Gözlemlerini, dostluklarını, korkusunu nasıl bıraktığını ve nasıl sevgi beslediğini... Okyanus sakinleri biraz da olsa yumuşamışlar ama Başbalık çok kararlıymış. Kara Katil'i öldürecekmiş. Fıçık ve Mete, o günden sonra her gün Molik Okyanusu'na gitmişler ve balıklar ile vakit geçirmişler. Başbalık Mete'yi tanıdıktan sonra anlamış ön yargılı davrandığını.

O günden sonra tanıdığı herkese karşı ön yargısız davranmış. Önce tanımış daha sonra hüküm vermiş. Mete ve Fıçık, okyanusun maviliğine turunculuk katarken sonsuza kadar iyi arkadaş kalma sözünü meleklerle göndermişler. Eğer siz de Mete, Fıçık ve Başbalık ile birlikte okyanusa gelmek isterseniz balık kraker yemelisiniz. Kim bilir, belki de sihirli balık kraker size denk gelir.

Ön yargısız ve balıkça kalın. Gökten üç elma düşmüş. Biri bana, biri onlara, biri de ön yargısız davrananlara...

Rumuz: Koreli
Sueda TUNA 8.Sınıf
Özel İzmir Şehir Ortaokulu

PADİŞAH'IN KIZLARI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, yıllar yıllar önce... Hiç bilinmedik bir ülkede, kocaman sarayında karısı ve yedi kızıyla birlikte çok iyi kalpli bir padişah yaşırmış. Padişah doğayı çok severmiş. Bu yüzden kızlarının adını: Doğa, Toprak, Deniz, Su, Okyanus, Yağmur ve Bulut koymuş.

Padişah, ülkenin sorunlarıyla tek tek ilgilenir; tüm halkının huzur ve mutluluğu için uğraşmış. Kızları da kendisine yardım ederlermiş. Bütün kızları çok iyi eğitim görmüş, çok iyi ata biner, silah kullanırlar ve babaları gibi adil ve doğru olanı yapmaya çalışırlarmış.

Padişah, karısını da kızlarını da çok seviyormuş ancak etrafında onun mutluluğunu çok kıskananlar varmış. Sürekli “Padişahlık babadan oğula geçer, sana oğul verebilecek bir kadınla evlenmelisin.” diyorlarmış. Asıl amaçları Sultan'dan ve kızlardan kurtulup padişahlık koltuğuna oturabilmekmiş.

Padişah her ne kadar ailesini çok sevse de bu duruma içten içe üzülürmüş. Bu düşüncelerle bir gün yığılıp kalmış. Tüm saray ayaklanmış. Padişah ve kızları korkuyla koşmuşlar ancak Padişah kendine gelemiyormuş. Ülkedeki tüm doktorlar Padişah'ı muayene etmişler ama bu derde derman olamamışlar. Bu sırada Sultan halkı ayaklandırmadan kızlarının yardımı ile ülkeyi yönetmeye çalışıyormuş. Her gece eşinin başucunda gözyaşlarına boğulan Sultan, Padişah'ın derdine derman arıyormuş. Gözyaşları içinde uyuyakalan Sultan, rüyasında Padişah'ın Karadağlar'ın ötesindeki yaşlı bir kadın tarafından iyileştirilebileceğini görmüş. Sıçrayarak uyanıp hemen kızlarına rüyasını anlatmış.

Kızların en büyüğü olan Doğa, Toprak ve Deniz annelerine bu rüyadan kimseye bahsetmemesini ve bu yaşlı kadını kendilerinin bulması gerektiğini söyleyerek kuşanmışlar kılıçlarını. Atlarıyla

gece gündüz yol giderek bu yaşlı kadını bulmuşlar. Yaşlı kadın, bir büyücüymüş. Masmavi gözlü, kapkara giyimliymiş. Küçük bir kulübede yaşıyormuş. Doğa hemen söze başlamış, “Babam çok hasta, on gündür baygın yatıyor, duyduk ki derdinin dermanı sendeymiş. Ne olur bize bir yol göster, yardım et!” demiş. Yaşlı kadın masmavi gözlerini açarak “Siz asil bir kansınız. Babanız bir büyüünün tesiri altında. Onun dermanı sizsiniz, eğer başarabilirseniz, padişahlık kurtulur ancak başaramazsanız üç vakte kadar padişahlık sona erecek.” demiş. Doğa heyecanla “Ne gerekirse yaparız, yeter ki babamız iyileşsin.” demiş. Yaşlı büyücü, “O hâlde yağmurun hiç dinmediği ormanlardan yağmur suyu, dünyanın en büyük okyanusundan biraz su ve dünyanın en kurak topraklarından biraz toprak getirin bana.” demiş.

Toprak, büyücü kadına biraz altın vermiş ve tekrar geleceklerini söyleyerek hep birlikte oradan ayrılmışlar. İlk önce tropikal yağmur ormanlarına doğru yola çıkmışlar. Gece geç saatlere kadar at sürmüşler, sonra yorgunlukla bir mağaraya sığınmışlar. Tam uykuya daldıkları sırada başlarında iki kafalı kocaman bir kurt belirmiş. Kızlar hemen kılıçlarını çıkarıp ayaklanmışlar. Koca Kurt “Burası benim evim ve siz yabancılar evime girerek ölümü hak ettiniz.” diyerek hızla Deniz'i yakalamış. Doğa, “Kardeşimi bırak, ne istersen yaparız.” demiş. Koca Kurt “Beni okyanusa götürür müsünüz? Benim bu kurt halimle okyanus sularının ortasına gitmem imkânsız.” diyerek Deniz'i bırakmış. Doğa, Koca Kurt'a hikâyelerini anlatmış. Koca Kurt da bir büyüünün içindeymiş ve tek kurtuluşu okyanusun derinliklerinde olan şifalı sulardan içip bu su ile yıkanmasıymış. Doğa, “Biz sana yardım ederiz ancak daha önce bizim yağmur ormanlarına gitmemiz gerekiyor.” demiş. Gün ağarırken Koca Kurt, arkadaşları olan dev kuşları çağırmış ve dev kuşlar, kızları tropikal yağmur ormanlarına uçurmuş.

Yağmur ormanlarında gök gürültüleri arasında Toprak, hızla büyücü kadının verdiği kabı yağmur suyuyla doldurmuş. Sırılsıklam olan kızlar ve Koca Kurt hemen Kuzey Afrika'daki Büyük Sahra Çölü'ne doğru yola çıkmışlar. Büyük Sahra Çölü'nün kurak topraklarından da alan kızlar yine yollara düşmüşler. En son dünyanın en büyük okyanusu olan Pasifik Okyanusu'na gelmişler. Doğa, Koca Kurt'u yanına alarak okyanus sularına dalmış. Dev

kuşlar, okyanus üzerinde uçuşurken Toprak ve Deniz heyecanla Koca Kurt'un ve ablalarının dönmesini beklemişler. Doğa, Koca Kurt'la beraber şifalı sulara yüzmüş, onu yıkamış ve sulardan içirmiş. En son babası için büyücünün verdiği kabı da doldurmuş ve kardeşlerinin yardımıyla tekrar dev kuşların sırtına tırmanmışlar. Koca Kurt çok üzgünmüş, hiçbir şey değişmemiş. O hâlâ iki başlı kocaman ve çirkin bir kurtmuş. Doğa, ona üzülmemesini onu böyle de çok sevdiklerini, dost olduklarını, onlarla birlikte sarayda yaşayabileceğini söylediye de Koca Kurt'un üzüntüsünü engelleyememiş.

Yaşlı büyücüye doğru yola çıkan Doğa, Toprak ve Deniz; babaları için çok heyecanlı, Koca Kurt için ise çok üzgünmüş. Yaşlı büyücü kızları görünce çok sevinmiş. Hemen ellerindekileri alarak bir karışım hazırlamış ve üç cesur kızın birer damla da kanlarından alarak hazırladığı karışımın içine atmış. “Şimdi babanıza bu karışımı götürün ve kalbinin üzerine sürün ki hep kalbi temiz kalsın. Kafasına sürün ki hep akıllı güzel şeyler düşünsün. İçirin ki artık şifa bulsun.” demiş. Sonra, Koca Kurt'a dönerek “Üzülme, yeni gün doğarken sen de yeniden eski bedenine kavuşacaksın. Şifa bulmuşsun.” demiş.

Doğa, Toprak ve Deniz Koca Kurt'la beraber sarayın yolunu tutmuşlar. Gün doğana kadar yol gitmişler ve güneş kendini gösterdiğinde, Koca Kurt çok yakışıklı bir erkeğe dönüşmüş. Onu ilk gören Doğa; gözlerine inanamamış, sevgiyle sarılmışlar birbirlerine ve el ele varmışlar saraya. Yaşlı büyücünün dediği gibi karışımı sürmüşler Padişah'a, içirmişler. Padişah; açmış gözlerini, sevgiyle bakmış kızlarına. Padişah, iyice iyileşince kırk gün kırk gece düğün yapmışlar. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

Rumuz: Otantik
Doğa KURT 5.Sınıf
Özel Oğuzhan Özkaya Ortaokulu

SÖZCÜKLERİN GÜCÜ

Masallarla dokudum halımı, yıldızlarla çizdim yolumu, vardım ıssız bir adaya, kitaplar okudum bir kayaya, sonra düştüm bir dost peşine, böyle dostun az rastlanır eşine. Upuzun dağların ardında, suyu berrak, örtüsü yeşil, insanı insan bir ülke varmış. Bu ülkedeki insanlar hep güzel konuşmuş. Ağızlarından bal damlarmış adeta. Her şeyi güzellikle anlattıkları için de kavgadır nedir bilmezlermiş. Savaş, çok uzakmış bu ülkeye.

Her sabah Günaydın Kuşu, “Günaydın, güzel ülkemin güzel sözlü insanları.” diye uyandırırırır onları. Günaydın Kuşu’nu görenler sohbet etmeden geçmezlermiş. Onun muhabbetine doyum olmazmış çünkü. Maviden mora çalan tüyleri, turuncu gagası, boncuk gözleri ve başındaki iki sarı tüy ile ülkenin adeta neşe kaynağıymış. Suratı asık insanları güldürür, dertlilere çare bulurmuş.

Bir de bu ülkenin sırma saçlı, deniz gözlü, al dudaklı güzel mi güzel bir perisi varmış. Merhaba Perisi imiş bu. Günaydın Kuşu’nun en yakın arkadaşymış. Merhaba Perisi, her gece çocukların rüyasına girip düşlerini güzel şeylerle doldururmuş. Sabahları ise merhabasını sunarmış doğaya. İşte bu yüzden “Güzel Sözler Ülkesi” denirmiş bu ülkeye. Ülkeler arasında nam salmış bu ülkeyi, herkes gelip görmek istemiş.

Ülkenin namını duyan Gargo, herkes gibi gelip bu ülkeyi ziyaret etmek istemiş. Ancak onun niyeti farklıymış. O, insanların arasına kötülük sokmak istemiş. Kötü sözleri çok severmiş. “Gidip şu ülkeyi bir ziyaret edeyim” diye pis pis sırtmış Gargo. Çıkmış yola. Ülkeye vardığında pembe elbiseli, elma yanaklı şirin mi şirin bir peri kılığına girmiş. İlk, Merhaba Perisi karşılamış onu. “Merhaba, ülkemize hoş geldin. Ben Merhaba Perisi.” demiş Gargo’ya. “Merhaba demek, benden sana zarar gelmez demektir.” Pericik olacıklardan habersizmiş. Önce güzel bir konaklama yeri

göstermiş ve “Sen dinlen.” diyerek oradan ayrılmış.

Gece siyaha bürünüp ay ışığını yaktığında Gargo, tekrar eski haline dönüp ülkeyi gezmeye başlamış. Günaydın Kuşu ile Merhaba Perisi'nin kaldığı evi bulmuş. Kötülük sapanını çıkartıp kötülük taşları yollamış zihinlerine. Ertesi gün güneş yüzünü gösterdiğinde ülke hâlâ uyuyormuş. Çok geç bir saatte kalkmış herkes. Gargo hariç! İnsanlar uyandıklarında çok şaşırılmışlar. “Günaydın Kuşu'nun başına bir şey mi geldi acaba?” diye düşünüp durmuşlar. Hepsi birden Günaydın Kuşu'nun olduğu yere gitmişler. Ancak Günaydın Kuşu'nu görünce şaşır kalmışlar. Günaydın Kuşu'nun yüzü asık, kaşları çatıkmış. “Gidip kahvaltınızı etsenize, ne duruyorsunuz!” diye bağırmış. İnsanlar rüyada olduklarını sanıp birkaç kez gözlerini kapatıp açmışlar. Ancak olanlar gerçekmiş. Günaydın Kuşu ilk kez asık suratlıymış ve herkese kötü sözler savuruyormuş.

Gözlerine inanamayan insanlar, çareyi Merhaba Perisi'ne gitmekte bulmuşlar. Ancak Merhaba Perisi'nde de durum aynıymış. O da bağırarak insanları başından savmış. İnsanlar “Neler oluyor ülkemize?” diye kara kara düşünmeye başlamışlar. Ülkenin en bilge kişilerine danışmışlar. Ama bir fayda etmemiş. Gargo ise çok mutluymuş. Ülkeyi böyle mutsuz gördükçe adeta bayram ediyormuş. Günler birbirini kovalamış. Zamanla insanlar da suratlarını asmışlar. Çünkü onlara keyif veren muhabbetleri ettikleri Günaydın Kuşu, çocuklara güzel düşler sunan Merhaba Perisi yokmuş. İnsanlar kendilerini güzellikle ifade edemedikleri için, kavgalar da başlamış. Ülkedeki huzur yok olmaya başlamış.

Gargo, bu durumdan da yararlanıp her gece kötülük sapanıyla kötülük saçmaya devam etmiş. İnsanlar Gargo'yu fark etmese de ağaçlar, çiçekler, meyveler, nehirler onu ve yaptıklarını rahatça görebilmiş. Bu durumdan çok sıkılan bitkiler ve nehirler “Buna bir son vermeliyiz. Ülkemiz elden gidiyor.” diye düşünmüşler. Ağaçların en zekisi Bilgiz, “Bir planım var!” diye atılmış. Bulutlarla, nehirlerle, yıldızlarla konuşmuş. Gargo'nun tekrar kötülük saçmaya çıktığı bir gece birden bulutlar güneşin önünü açmış, nehirler evlere taşmaya başlamış, ağaçlar yapraklarıyla güçlü bir kasırga çıkarmış. Evlerine taşan suyu fark eden insanlar, dışarı kaçışmaya başlamışlar. O sırada Gargo'yu sapanıyla kötülük

saçarken yakalamışlar. Merhaba Perisi'ni, onu ülkeden göndermesi için çağırmışlar. Gargo yakalandığından kötülüğün etkisinden çıkmış Merhaba Perisi. Gargo'nun yanına gitmiş. “Sana ülkemizi açtık ve iyi bir dost olduğunu düşündük. Biz iyi niyetli, kalbi temiz kişileri severiz. Bizim ülkemizde sana yer yok.” diyerek Gargo'yu ülkeden göndermiş.

O sırada kötülüğün etkisinden yeni çıkmış olan Günaydın Kuşu, “Siz nasıl benden önce kalktınız?” demiş şakacı bir tavırla. Herkes gülmeye başlamış. O gün herkes anlamış ki sözcükler sihirlidir. Güzel sözlerle güzel yarınlar kurabilirsiniz. Kötü sözler; kavganın, savaşın tohumudur.

Gökten üç elma düşmüş: Sevgi, dostluk ve barış bölüşmüş.

Rumuz: Mor Menekşe
Almina TANER 7.Sınıf
Çiftehavuzlar Ortaokulu

Đ Ừ §
G Ừ N L Ừ Ẻ Ừ

ALTI

İnsanlık,
 Etin kokusuyla buharlaşan
 Medeni enerjilerdi.
 İlk insan Gorki'ydi,
 Ekmeğini kazanırken
 Tasvir etti
 Buharlaşan etleri.

İkinci insan:
 Sartre'dı,
 Masada duran kalemmini betimledi,
 Masada duran kalem ki
 Buharlaşan şu etten daha kasvetliydi.

Üçüncü insan:
 İbrahim Ağabey'di,
 Bileğinde künyesi,
 Künyeli bilekte yapışık sigarası,
 Buharlaşmış etlere ve
 Çaresizliğine Gorki'nin
 Medenileşememiş enerjilere ve
 Ontoloji kargaşasına Sartre'ın
 Katlanamadan terk etti
 Bulunduğu her yeri

Dördüncü insan bizim Cemal'di,
Kadının buharlaşmış etini ve yitik medeniyetini
Görmeyecek kadar narindi.
Her şiirini kasıgı bol tasvirli
Kadınlara armağan etti.
Beşinci insan Stranger'daki Meursault idi,
Ölümünün buharlaştırdığı yoksul etlerin
Anlam kazanmasına izin vermeyip
Tuzuyla yandığı denizleri,
Annesi yokken çok sevdiği
Evi belledi.

Altıncı insan ise,
Gorki'yi,
Sartre'ı,
İbrahim Ağabey'i,
Cemal Süreya'yı
Ve
Meursault'u hiç tanımayıp
Etinin hiç buharlaşmayacağına,
Enerjisinin medeniyetinin hep yükseleceğine
İnancını hiç kaybetmemiş
-ve de kaybetmeyecek olan-
Düzenin ilk makinesi idi.

Rumuz: Gökanlam ve Narçisa
Buse ALTAN 11.Sınıf
Gaziemir Kipa 10. Yıl Anadolu Lisesi

ANTİK KAFİR

Bir ağlasan omuzlar üstünde
İyileşeceksin.
Tutmasan bir kendini,
Tutmasam bir kendimi.

Böyle yaşamak-yaşamamak?
Bahşedilmiş şarapların tıpasını,
Sonuna kadar batırıyorsun.
Biliyorsun ki
Şişeler de dayanmayacak
O güneş çatığında.

Bu Antik Uygarlık'tan söz eder durursun bazen,
O kadar benimsemişsin ki her yeni duayı,
O kadar üşümüştün ki çukurun dibinde,
Ağlamışsın,
Güneş gelmeyene kadar.

Şimdilerde içini başka günahlarla
“Önemsiz” pişmanlıklarla
Temizlemektesin.
Suya bak Bebek İsa!
Dipteki yosunlar her gün daha kömür,
Yüzeyde tersine bakıyor iki kara balık.

Tıpa içeri düşüyor,
Santim santim kokuyorsun..
Mor nefesin dağılıyor,
Nehirleniş vakti!

Rumuz: Hoshizora
Serhat ORTA 10.Sınıf
İzmir Atatürk Lisesi

LUMİNA

Hadi Lumina, al kağıdı kalemi eline,
Buluştur kaleminin kömürünü dokunulmamış beyaz gelinciklere.
Bir şiir yaz,
Öyle bir şiir yaz ki
Kelimeler kifayetsiz,
Mısralar aciz olsun.
Gökyüzünün güzelliğinden bahset.
Mesela yıldızlardan,
Hayatın muhteşemliğinden,
Mutluluğun bekçiliğinden bahset.
Uçan kuşlardan,
İnsanların iyiliğinden bahset,
Sonra karala kağıdı Lumina.
Gerçekleri yaz:
Sen gökyüzüne hiç bakmazsın,
Hayatı ezelden sevmezsin.
İnsanlar bencil, kindar, yarışçılar senin için
İstedığın mutluluğun sınırları geniş,
Varlığına inanmazsın.
Kuş tüyüne de alerjin var,
Yalan söyleme Lumina.

Yazmayı sevenler yalan söylemez,
İçinden geleni yaz.
Sen çiçekli böcekli yazamazsın,
Aslında senin de suçun yok, hep Nazım yüzünden,
Süreya yüzünden oluyor bunlar.
Onlar alıştırdı seni şiirin karanlığına
Ama olsun Lumina,
Sen yaz
Karanlık da olsa.
Zaten karanlıklar çıkarmamış mıdır, dünyayı aydınlığa?
Ha, unutmadan şimdi iki şiir yaz Lumina, biri Nazım'a
Diğeri Süreya'ya,
Koy başuçlarına şükranlarınla.

Rumuz: Lumina
Tercan BİLGİ 12.Sınıf
Buca Anadolu Lisesi

19.GÜN 38.HAYAL

Eğer bir yere gitmek istersen,
Orada olacağım.
Senden önce peşine düşeceğim.
Eğer gitmeye hazırsan yola çıkalım,
Taze güneşi görmeliyim
Son nefesimi vereceksem, yanında olmalıyım.

Ben bir kaybedenim,
Az biraz da cesur
Ama asla şanslı değil.
Kendi şansımı kendim ararım
Ve bu son arayışım.
Hadi bu yaşlı ruha kulak ver.

Oh! Demek gitmeye karar verdin.
Yılın bu zamanlarında cennet şahanedir.
Ah ama zaten ordan gelmiştin.
Üzgünüm biraz paslandım,
Sonuçta külüstür bir arabayım.

Hadi artık kalkta gidelim,
Güneş çoktan yola çıktı.
Ondan önce yeşeren umutlarla
Ben kendimi çalıştırdım.
Korkma yarı yolda bırakmam,
Paslanmış motorum artık gökyüzü kadar temiz,
Ve seninle olduğum zaman,
Güneşten bile daha şanslıyım.
Sadece kapıyı aç ve gir içeri,
Birlikte yeni günün şafağına gidelim.

Rumuz: Düş Tanrısı
Egemen AYDOĞAN 11.Sınıf
Tuğba Özbek Anadolu Lisesi

PIŞMANLIK

Yüzümdeki çizgilerin aynası kalbimdeki izler,
Unutulan cümleler şehri burası,
Söylenmeyen heceler, kaybolan harfler...
Pişmanlıklarla dolu gözyaşları...
Esen "keşke" rüzgârları...
Akan geçmiş zaman ırmağı...

Rumuz: Karen
Ceren ÜNER 11. Sınıf
Sıdika Akdemir Bilim ve Sanat Merkezi

ÇOCUK DÜŞLERİ

Uçsuz bucaksız umutlarım var benim,
 Uçan kuşlarla aramda geçen,
 Dalgalara meydan okur kağıttan gemilerim,
 Aynı rüzgâra açılan farklı yelkenlerim var.
 Batacaksa gemilerim, alacaksa dalgalar onları,
 Örtün masmavi okyanusların üzerine uçsuz bucaksız umutlarımı.

Çocukça heveslerim vardır benim,
 En sert rüzgârlara meydan okur kelebek kanatlarım
 Ve çocukça yarışlarımı her zaman kazanırım.
 Uçmayı öğrenirim kuşlardan ve de yüzmeyi balıklardan,
 Alacaksa fırtınalar beni bulutlardan,
 Örtün bulutların üzerine çocukça heveslerimi.

Saf mutluluklarım var benim,
 Çiçekler açınca mutlu olurum ve bahar fısıldayınca kulağıma,
 Yazın en yakın arkadaşımıdır denizler, kışınsa düşen kar taneleri.
 Ve evim olmuştur her zaman uzun ağaçların gölgeleri.
 Susacaksa doğa, alacaksa benden mevsimlerimi,
 Örtün sonbaharda yapraklarını kaybeden ağaçların üzerine saf sevinçlerimi.

Kalbimi okşayan hüznlerim var benim,
 Kışın ağlayan bulutlara hüznlenirim, yazın gemilerini kaybeden denizlere.
 Asla bir kuş gibi özgür olamayacak uçaklara hüznlenirim ben
 Ve de çocuk ruhuna duvar ören büyüklere.
 Büyüyücekse kalbim de, hüznlenmeyecekse artık kuşların göç edişine
 Örtün incecik hüznlerimi, çocuk kalbini kaybedenlerin üzerine.

Bu hislerdir düşlerimin günlükleri ve düşlerimle kurduğum köprülerim var benim,
Sadece çocuk kalanların anlayabileceği.
Düş çocuklarındır, büyüdükçe unuttur insan düşlerini,
Kendi tuğlalarını kendi çocukluğuna duvar yapar herkes.
Büyüyeceksem ben de, yıkılacaksa köprülerim,
Örtün tüm çocukça hislerimi çocuk kalbime, bırakın üşüsün büyümüş bedenim.

Rumuz: Sentinus 23
Zeynep ŞENCAN 9.Sınıf
Namık Kemal Anadolu Lisesi

KADİM SEVGİM

Men aşk-ı şedide tutulmuş bir müptela
 Âb-ı hayatı içmesemde ölümsüzüm senin yanında
 Hayat duzehten farksız, yanımda sen olmayınca
 Sana olan sevgim kadim, yâr anlasana.

Levh-kalemime yazmış seni Mevlâ,
 Acunda olmasa da kavuşuruz ukbâda,
 Tek meylim senin ile muhaşaka.
 Sana olan sevgim kadim, yâr anlasana.

Dün ü gece hep sen aklımda,
 Sabâ gibi es gel yanı başıma.
 Âb-ı Nisan öne görür seni burada.
 Sana olan sevgim kadim, yâr anlasana.

Rumuz: Âb-ı Nisan
 Emine ÖZDEMİR 11.Sınıf
 Tuğba Özbek Anadolu Lisesi

SİR

Acep huzur dünya kavgasını bırakmak mıdır?
 Yoksa türlü derde batıp derman kılmakta mıdır?
 Soralım komşudan mecruha hem nefer gaziye,
 Çare merhemdir yahut ölüm bir armağan mıdır?
 İktida olup Tanrı'ya çalışıp ermek sırra,
 Sırrın varı uçmakta uzletin yolunda mıdır?
 Ağrı değse cihanına od düşse diyarına,
 Bu ağrıya hekim m'ola şifası odda mıdır?
 Karadağ! Yerde huzur ancak birsâm-ı saadet,
 Dünyada varsa hikmet bilmem harda yanmak mıdır?

Rumuz: Şahi
 Sedat KARADAĞ 10.Sınıf
 Balçova Anadolu Lisesi